

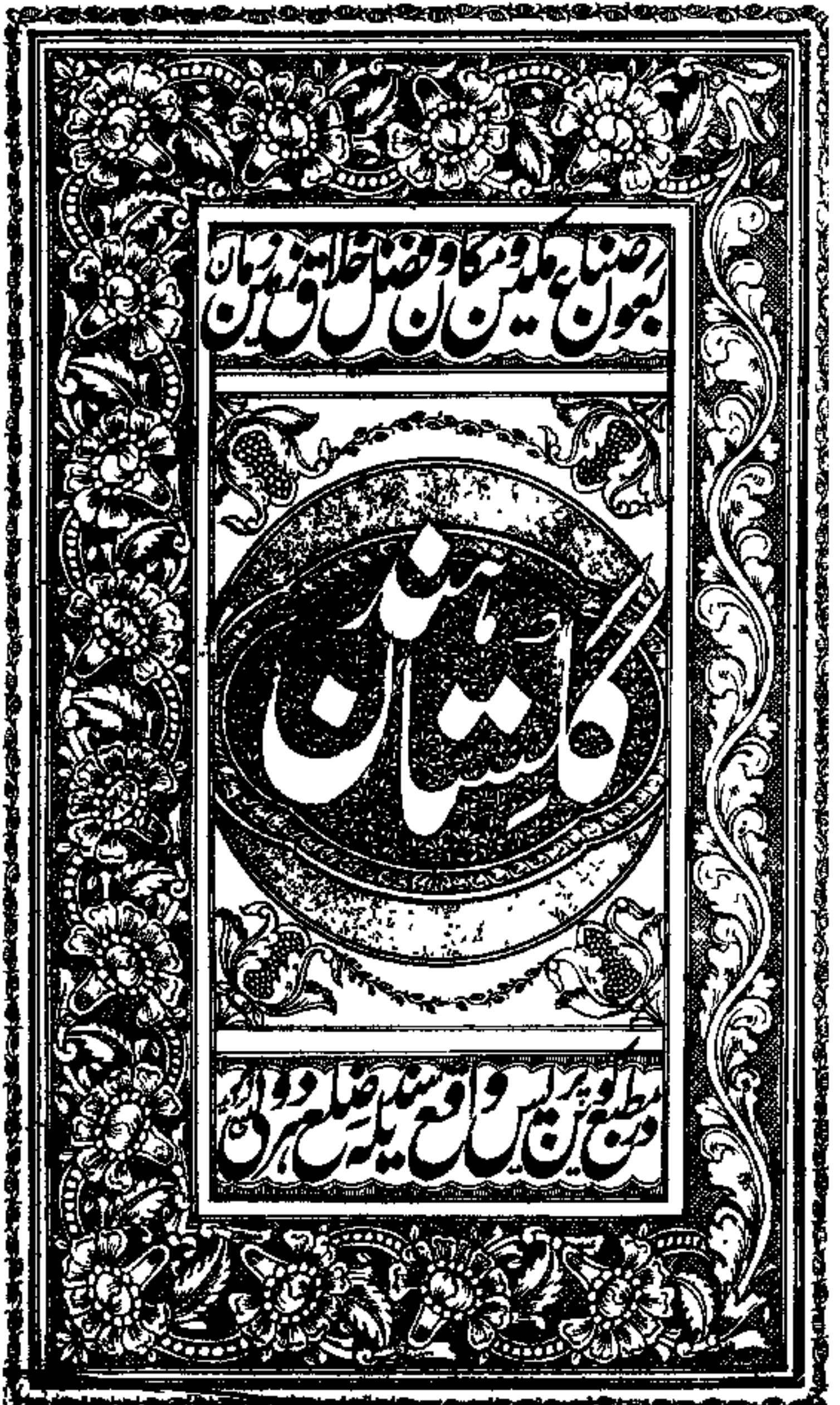
بعضی آرایه‌های نثر و مکالمه

این کتاب مخصوص است

سنه ۱۲۹۴ ع

در مطبعه پرنس و افغانه مطبعه گروید

مغز

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

جهان جهان جواهر زو اهر حمد و ثنا شمار بارگاه مالک الملکی تواند بود که طوایف
 سلاطین با هزاران هزار عظمت و احتشام از افراد نبی آدم برگزیده بار تنظیم و تزیین
 عالم بر دوش ایشان گذاشت و عالم عالم لای متلائی محبت و سپاس تصدق
 درگاه شاهنشاهی تواند گشت که طبق فرمانروایان را باصناف حشمت و جبروت از
 کافه نام برداشته کنوز است و کشاد عالم بکف اختیار و اقتدار اینان سپرد ز سینه داور
 و انانکه سلن در و القرنین با جبین سلطنت و دولت آتشته آب حیات عاظفت او بود
 و خمی قادر تو انانکه سلیمان بان شوکت و قدرت محتاج نیم نگاه رحمت او جنودی که
 با احتشام نجوم و کواکب پهلوزند و سلاطین با اقتدار بمداخو آن معرفت به عجز و قصور
 آیند به اندک اشاره او چون نبات العرش از هم باشد و فرمانروا که از غایت احتشام
 و کثرت سپاه کله گوشه افتخار کج نهند و بادشاهان عظام متقابل آن کمر نه بندند به نیم

جنبتش ابروی حکمش سرور گریبان عدم فروکش درود را بان حشمت موفور که از
مقیاس او با هم افزون تر بود پیشه حکمش و دوازده بار بر آورد فرعون را بان عجب
و نجات که کوس انا و لا غیر میگوید موسای امرش بنامش از یاد آورده

اسے یافتہ نامہسا ز نام تور و اج شاہان بدرت چو ما بدیشان محتاج
جائے کہ رسید صدیہ عبرت تو نہ پاسے بکفش ماندہ فرق تہاج

اما بعد رہ نور و کو چہ سچیرانی و جاوہ پیامے و ادے تا دانی اضعف العباد
ورگاپر شاہ بن راجہ و شہیت راسے بن راجہ پریم و ہن سندیلے کہ در میان
عشق نیلی و شان سخن بچو قیس صحرانورد ہنگامہ سوژگد از بلند کردہ و در کو چہ محبت
شیرین نشان معانی بچو فراد کو کہن ناہیاسے جاگد از سر و ادہ پیش جو ہریان باز
فضل و کمال دو کا پنجہ بیان مے آراید و قفل سخن بدستیاسے کلیہ خادم چین سکنیا
کہ چون این بچہ ان ژولیدہ بیان را از بد و ظہور آثار شعور و آغاز تباشیر صبح
عیش و سرور کہ ایام بہار نو جوانان عشرت کوش و زمان جوش برنایان عنہ
فراموش ست شغلی لطیف تراز موانست سخن کاری شریف تراز گلگشت این
گلشن نبود پس جلوہ ہاسے عروسان مضامین تازہ و تازہ بندی برولم نہا و کہ
و کر شمنہ ہاسے ہوش رباے شاہان معانی صد ہزار ابواب عشرت کامرانی

بر رویم کشاوتی از آنجا که از اقسام علوم مجلدات بسوطه و نسخجات معتبره
 که تیسراں بغیر مساعی جمیله و بدون مصارف کثیره ناممکن و غیر نقد و ربا شد
 در کار خانجات خود مہیا و آمادہ داشتہم و علاوہ آن از کتب نفیسہ ہر جا کہ
 شنیدم و دریافتہم بہ استحصال آن سعی مو فور بجا آورده بہ ترتیب مناسب باوقا
 واجب بہ مطالعہ و سیر آن پرداختہم چنانچہ علم تاریخ از ہمہ پیشتر مالوف طبع شد
 چہ این علم بدیع ذریعہ عبرت اہل نبش و سرمایہ تجربہ اہل دانش است
 بلکہ در توالیف معتبرہ و مجلدات بسوطہ فضیلت آنرا بہ دلائل و براہین
 اثبات نموده اند کہ لشکرش موجب بسط کلام و تفصیلش باعث اطنا
 مرام است۔

نقطہ

از احوال شہان کبکی بود شہنامہ کہنہ
 فسون این مسازہ خوابش محو آورد آنرا
 تو دایم از سر عبرت درومی بین و خواش
 کہ سرسام ست از سودا و ماغ آید بریشاش
 واپیدار ہم سے سازد آنکس را کہ از نجات
 یہ خواب غفلت افتادہ است و بازی دہ جائز

پس مصور اندیشہ ام چنین نقشی بدیع بر صفحہ و لم کشیدن بنیاد نہاد و ساقی برمی بیکر خیالم
 چنین باحی روح پرورد در جام خاطر م ریختن آغاز نمود کہ اے نقاش نقش و نگار
 سخن و اے صیقل گر آئینہ این فن عجب مدعجب کہ لوح و قلم در دست داری

اما صورت های دلپذیر و اوقات سلاطین عظام و نقشه های دلکش سوانحات
 بادشاهان بلند مقام پستیاری خار و بنر فام بر نیکبندی همانا آئینه سکندر و جام جم در پرده
 میگذارے سے

از خواندن این فسانه راز	کش خواند به من فسانه پرواز
مورتن من ز بیم برخاست	دو دم ز دل و ونیم برخاست
کاین کار نه زور بازوم بود	این سنگ نه هم ترا زوم بود
رفت از کفم اختیار بیرون	کز حوصله بود کار بیرون

تا درین ایام خورم تر از عهد شباب و دلکش ترا از ایام بهار که ساقی
 فلک رحیق لاله گون عشرت در جام ز رنگار اهل روزگار ریخته و مطرب
 خوش نوا سے سپهر و بزم جهان صد هزار ترانه های عشرت بر انگیزه خاطر عشاق
 تا شکیب را نوید شگفتن از بار ما و بیم میرسد و مشاطه ابر آذاری بر عارض
 شاهان چین غازه شگفتگی میکشیدے

گل کرده بهار عشوه سازان	بوشید و مانع عشقبازان
بسپرده چین باد شکیب	دشت بتت بهار کشمیر
باد سحر و ترانه بحدوشش	بوسے گل و گل بهم هم آغوش

خفزای زمین شگفتہ گلگل در سایہ گل دمیدہ سنبل
خون در رگ لاله جوش در جوش ریجان و بنفشہ دوشن بردوش

جشن میوبلی کہ مراد از تخت نشینی بیجاہ سالہ حضرت قدر قدرت میرنج
صولت سر آراے سلطنت و جہان بینی فرازندہ لو اے گیتی ستانی
ملکہ معطرہ کوئن و کٹوریہ دام سلطنتہاست بزوسے روز آمد عجیب
جوشے و خروشے در شش جہت عالم پدید ارشد و طرفہ سو و سر و رساحت
دلہماے جہانیان را فرو گرفت پیرایہ بندان کارخانہ سلطنت و چہرہ آرایان
عروس این دولت کہ کنایہ از حکام ذوی الاحترام است تاریخ شازدہ ہم ماہ
فوری سال یکہزار ہشت صد ہشتاد و ہفت عیسوی بچہت این جشن
قرار دادند در ہر ملکہ و ہر شہرے در بارے شاپانہ ترتیب یافت و مجلس
عیش و طرب بر آراستہ شد و رعد رہرونی جناب صاحب والاشان
فیض بخش فیفرسان عالی ہم خداوند نعم طراز آستین دولت و کامکاری
اخر و خشنندہ فلک نامداری جناب کریمیل ہاسفور و صاحب ہادور
دیٹی کمشنر ہا ہتمام تمام و توجہ مالا کلام ترتیب در بارہ این جشن گاہ
بان خوبی و خوش اسلوبی فرمودند کہ خامہ دوزبان بہ نگارش آن

قاصد زبان بیان به اظهار آن عاجز است

<p>درون و بزرون هر دو پیراسته بساطی چو میدان بهت فراخ کشیدند بر دور و جشن گاه پزند خطا بود و دیبا سچین</p>	<p>دل افروز جسته شد آراسته نمودند در پیش این بنر کاخ سراپوده های مکلل کلاه کران تا کران فرشتگان سرزمین</p>
--	--

راجه های بلند مقام و تعلق داران و الاتبار و جمعی غیر از معارفین و برگزیدگان
 این خطه که منصب استحقاق بار این در بار و در بار داشتند با عظمت و شکوه
 حاضر گردیده رطب اللسان سپاس کارم بادشاهی و عذب البیان تفقدات
 شاهنشاهی شده حقوق و اداری معبودیت شعاری بجا آوروند این نامه نگار نیز
 که یکی از معبودیت کیشان این مرگاہ و از بهی خواهان این آستان دارا و زبان
 است شرف احضار و بار این در بار و در بار یافته از غایت جوش نشاط و
 فرط انبساط پیرین گنجید و بیل خاطر م باین بیت مترجم گردید:

وقت آنست کنون که اثر جوش نشاط می نه گنجد به صراحی و صراحی به عمل

چو طالع بیدارم بر سر اعتلا و اختر بنجم بواج شریابو شهبستان خاطر م باین نو و منور
 و نگین و لم باین نقش مسعود نقش گردید که بیادگار این جشن جمشیدی و این

بزم کیتبادی کتابی از علم تاریخ مشتمل و اقصیات سلاطین هندوستان حنت
 نشان بنام نامی و اسم گرامی حضرت خدیو گیان ملکه کورن و کتوریه دام ساطنتها
 ترتیب دهم و این عقد آلی شاهوار و برج جوهر ابدار شمار فرق مبارک حضرت
 کتم تا بعین این تذکار خجسته آثار مرا عزت جاودانی و فیوضات دو جهالی میسر
 آید و تا قیام خیا م افلاک و تا ثبات طبقات خاک با گاری بر جهان ناپایداری جانم که گفتند

پس از صد سال بس باقی نماند	پس از صد سال بس باقی نماند
نه ماند نه خرد مال و نه اسپ	نه شوکت ماند و نه مال و نه لچسپ
تا سق بهر مال بے بقا چنند	اگر خواهی بقا دل در سخن بند
که معمار بقا مال و بدن نیست	بقا در هیچ چیز نیست جز سخن نیست

باستواری این راسه صواب اندیش دست به جبل التین اقبال شاهنشاهی برزوه
 و در یوزه همت از مرحمت بادشاهی نموده پادرسین جاوه و شوار گزار سرایا
 خار مروانه وار برگزاشتم و بعرض مدت سه ماه از ترتیب و تکمیل این
 کتاب و ذکر جمیل حضرت شاهنشاهی جهان نیاری مفاخرت ابدی و سعادت

سعدی اندوخته ششم

چون این نامہ را پایاں رساندم
 قلم در بچہ معنی روغن آینهخت
 اگر این نامہ ام در خدمتِ شاہ
 شگفتن بسکہ در محفلِ زندجوش
 الہی غنیہ ام بدکشا

سخن را رتبہ بر کیوان رساندم
 کہ از ہر صفحہ طاؤسی بر آینهخت
 بیابد چون نسیم اندر چین راہ
 شود ہر چشم چون ز گس جو گل گوش
 گلی از روضہ حساب و پینسا

وکر محمد شاہ ہند شاہ فلک مارگاہ حضرت قدر قدرت
 جمشید حشمت فریدون صولت ملکہ معطرہ کوسین و کٹوریہ
 قیصر ہند و ستان ادا م اللہ سلطنتہا

از آنجا کہ ادا سے سپاسِ جلالِ مراحم بادشاہی و تقدیمِ شکر جزا ایل تفقدات
 شاہ ہند شاہی بر کافہ رعایا و طالبغہ بر ایا مخصوص برزلہ ربایان ماییدہ احسان
 و خوشہ چینیان خرمین امتنان از ملزومات و مفروضات بہت بنا بران بہ
 ذکر جمیل و اوصافِ جلیل حضرت شاہ ہند شاہ زمان قیصر ہند و ستان ریاض
 پیر مردہ سخن را از بہت جاودان و خود را مفاخرت و دو جهان کے بخشیدہ

ز مدح شاہ بود خاطرہ را زبان کوتاہ | فغان کہ قصر بلندست و نرد بان کوتاہ

شاہ ہند شاہ ہے جهان پنا ہے بر آرزو تخت و وسیع افتخار شاہان بہفت اقلیم

فرازندہ چتر شاہی نواز نڈکوس شاہنشاہی مبدع قوانین جہان بانی مخترع
 آئین کشورستانی رشید ارکان سلطنت و جہان داری مہمد بساظ و ولت و
 کامکاری قاسم اریق بندگان الہی میظہر مراحم نامتناہی بلیک گیر دشمن گداز
 داد بخش رعیت نواز چراغ شبستان عالم افتخار و دومان نبی آدم مملکت
 شان عالم پیرا سے عدو بند کشور کشا سے فلاطون منش سکندر شان فریدون
 فروراد و ربان تاج شان دشمن نکلن بلج گیر شمشیر زن مریح حشم ہیرام جگر خورشید
 کلاہ جوڑا کمر فیہر بست کتاب مہر و وفا شیرازہ بیاض صدق و صفائی کوخو سے
 راست گفتار نرم دل و درست کردار و روشن خرد و اسطورا سے جہانگیر عالم پیرا
 شہسوار عرصہ جلالت یکہ تاز میدان شجاعت نور سراج دولت و ریاست قوت
 بازو سے قہر و سیاست گوہر و ریاست شجاعت و بختیاری اختر نامبدہ فلک جہان نڈک
 سلطان بنت السلطان ابن السلطان خاقان بنت الخاقان ابن الخاقان علیا
 حضرت فلک رفعت سیکندر حشم۔ فریدون علم بکھر نوال۔ یوسف جمال خورشید ایت شتمی
 مملکت کوہین و کٹوریہ قیصر و نڈا دام اللہ سلطنتہا و مملکتہا چنان خلس
 عاطفت خود بر بندگان خویش کشیدہ کہ تاباقاب حوادث بر فروری از فرادی آدم سوز

بدولت تو چنان امین اند اہل زمین | کہ خلق در شکم ماور اند پندارے

و کوریه و غیره و هند و امپراتوری

شهبانیه علیا حضرت ملکه مستطاب کورین

بزیر سانیہ عدل تو آسمان را نیست | مجال آنکہ کند بر کسے ستمگاریے

و تا پاسے مبارک خود را بر تختِ زرین سلطنت گذاشته وجود و احوال و فتن
را از ساحتِ روزگار معدوم ساخته ۵

بروزگار تو ایام دستِ فتنہ بہ لبست | بہ بین تو در اقبال در چہان یکشاد

صاحبِ صولتی کہ تا خود تہذیبِ قبائش از شرق سلطنتِ طالع گردیدہ وجود سید
در و نانِ جبار شرت رختِ بجادہ عدم کشیدہ ۵

خون خوردہ زمانہ از ہر اکسش پہ | رزم کردہ فلک زد و در باشش پہ
یک تابش کز جلال دادہ | اورنگِ شہان ز کال دادہ پہ
کردہ بہ نظر عدو ز جان سیر | تیز نظر سے بجائے شمشیر پہ

صاحبِ اقبال کہ بہر جانب سمندِ عزیمت را بہ کشور کشائے جولان ساخت
فتح و ظفر و واسپہ با استقبالِ شتافتہ ۵

ہر طرفے کاغز اور روہنسا وہ | فتح و وید در دولت کشا وہ پہ
خاکِ دریش بر سر شاہان سزا ست | خاکِ بران در کہ نہ انیش ہو است

صاحبِ بیری کہ بے منت خجرو شمشیر سے و بے اعانتِ تنگ
دیر سے ابوابِ مملکتہا کشودہ و فرماند بان فریدون فرد کشور کشایان بر ستم

بگرایا اسپر زنجیر اطاعت نمود ۵

تو بزرگ و بجزگرمی بعدل و مهبت و راستی	بیتغ و تیرگزفتند جنگجویان ملک
چو دولت است چه حاجت به تیر و چو تیر	چو مهبت است چه حاجت بگز و مغرب کوب

صاحب انتظامی - که از چندین قوانین شالیستہ و آئین بالیستہ البواب
الضمان بروے عالمیان کشادہ و ہزاران ہزار بند احسان بر دلہائے ممالق نماید

در انتظام جہان کار نامہ تقدیر	جہان پناہ خدیو سے کہ لوح حکمت اوست
برون نیاید حسرت ز خسامہ تقدیر	اگر نہ رخصت جنبش و بدجلالت او

صاحب قناری - کہ از کشور کشایان والاشم و فرماندہان پیتغ
و علم بہ آن آسانی باجی و خراجی گرفتہ کہ مطالعہ کنندگان تواریخ سلاطین مایہ
در حیرت رفته اند ۵

کنشش کزہ بر چون رسانید	شکوہش چہ بر گردون رسانید
گشش قیصر گزید وین فرستد	گشش خاقان خراج چین فرستد

سخان اللہ عجیب عہدی ست فرخندہ طرفہ و در لیت خجستہ کہ البواب ہمی
بروے عالم کشادہ و اسباب خورمی در جہان آمادہ بہر سو کہ بنگری عشرتی
در احتیہر جانب کہ نظر کنی چہتی ست و فراغت ۵

چون باد بوسم بسیاران
 عدلش به سے اعتدال و اوده
 این مفسر این نگین و این تخت
 گو چرخ نسا ز بر زمانه

عهد طربش بر وز کاران
 تخلقش به چین نسا ل و اوده
 این دولت و این شکوه و این بخت
 زمین پیشین نه داد کس نشانه

با وجودیکه خطه هندوستان از مختلف مذاہب و ادیان آباد آما هر یک بر ملت
 خود شاد و آزاد و نیکس بر آینه دل خبار سے و نه یکے را با ملت دیگر کار سے اینی طلق
 و شوارع بدان مشابہ کہ اگر زائے شکستہ مالی با مالی و منالی از شہر بہ شہر دور آید
 چه مجال کہ درومی یا طراری دست طمع بر دولت و لضا عشق کشاید و یا تصرفی
 بجا و دخلی ناسزا نماید صفائی راه و درستی طرق بدان پایہ کہ اگر در راه ہے یا بکوچه
 و بزنی سوز لبیند از ند و تیرہ شبی بے سنت چراغے و مشعلے بر و ارند و را شاعت علوم و
 فنون چنان شفقت پذیرانہ و عاطفت ماورانہ بکار برودہ کہ بہجت انصرام اسن کار ہر
 از گنج و حکم از گنجور بر اشقہ تا بہ میں این عاطفت شہابی و عطیات بادشاہی الون
 صنوف مردم این ولایت از علوم گوناگون و فنون بوقلمون چہرہ آرا سے کامرانی
 و کامیابی گشتند و گو سے تفوق از مردم دیگر ولایات پاک یو و ند بالجملة اگر خائے
 و وزبان ہزار ہزار دفتر نویسد صد سال مست از کار و کار از دست نہند مجال است

که فضایل او صفات بادشاهی جلایلی محامدشاهنشاهی یکی از هزار و اندکی از

بسیار ترتیب یابده

<p>زمانه گاه رومی که فرنگی است بفرمانش سپیدی و سیاهی خدایش یار و درکشور خدائی هر آنچهش آرزو باشد چنان باد</p>	<p>الاتاروز را با شب دورنگی است ز روم و زنگ ماوشن بادشاهی سپهرش رام و درکشور کشائی دش بر آرزو با کامران باد</p>
---	---

آغاز کتاب

<p>گل آمد و ریغ را باز کن به سبز گس مست برکش ز خواب به قمری خرد که سبز است شلخ که مد گل آمد به بستان فرار بر افشان به بالاسه سرو بلند در افکن می خسروانی بجام بدان جام روشن جهان بین شوم</p>	<p>بیابان خرمی ساز کن به ز جعد بنفشه بر انگیز تاب سهی سرور ابال برکش فراخ کیکے مژده برسوسے بلبل بران ریاحین سیراب را دسته مند درین بزده خسروانی خرام چون زان جام کین در وادین شوم</p>
--	---

این کتاب
 عظمی است
 در فقه و اصول
 سلطنت بنو عباس
 شمس و موم
 طغنت اسلام
 یاخته بود
 در سلطنت
 و کرامت
 و در
 و در
 و در

بر صیقلین دارالعیار معانی و مشتریان بازار سخندان هفتت نامد که در باب
 قدامت دوران وجود انسان از باب هر ملت و کیش باقتناع عقاید
 خوش روایات خاص و رده اند و هیچ یک با دیگرے اتفاقی و مناسبتی ندارد
 و چنانکه روش و بنجار و عقاید و فرائض هر مذاہب و ملل با یکدیگر متخالف و متضاد است
 همچنان درین باب نیز اختلاف و تباین کلی بوده است اینکہ براسنہ عوام اشتہار
 دارد کہ آغاز وجود اوسیان را هفت ہزار سال است این مقامے است کہ
 تماشایان نگار خاہ صنعت آہی و نظار گیان عجائب خاہ قدرت تامتنا ہی
 بسطد کتب قدیمہ ہندی و خطائے و غیر آن کہ از جولا ننگاہ حوادث مصنون
 مانده ہسم لو اوید قواعد نجوم و احکام از صا و در اختیار این طریق حیرت
 زا بر ہر قدمے ہزار آبلہ بر پا و قدم تجریر جاست ۵

توان دیدن چشم ہنیش
 کو را سررشته توان یافت
 ہر کس نکتہ گرہ کشاے

سرسشتہ کار آف ہنیش
 این رشتہ قضاہ انجمن ہفت
 سررشتہ قدرت خداے

عقیدہ حکماے ہند اینست کہ مدار گردش روزگار بو قلمون بر چہار دور
 بودہ است و در اول رادت ہفتہ کک لبست ہشت ہزار سال متعارف است

که آنراست جنگ گویند درین دور او ضلع جهانیان همه بر راستی و مرضیات
 الهی است و عمر طبیعی مردم یک لک سال و دور مردم که تریاست بقا
 آن دو از ده لک و ششش هزار سال است درین دور او ضلع مردم
 سه حصه بر نیکوی و رضای الهی است و عمر مردم ده هزار سال و دور سوم
 که دو آپ است مدت آن هشت لک سبت چهار هزار سال است درین دور
 او ضلع مردم از چهار حصه دو حصه بر راستی و درست گفتاری
 و عمر مردم یک هزار سال و دور چهارم که کلجک است مدت آن چهار لک سال است
 درین دور پر فتور او ضلع خلایق از چهار حصه یک حصه بر نیکوی و راستی و سه
 حصه بر معصیت و تبه کاری است و عمر مردم یک صد سال این هر چهار دور
 را یک چو جنگی نامند گویند که همچنین بسا ادوار و از منته گذشتند

سر رشته عالم کهن پیداست	زمین کهنه صحیفه یک سخن پیدانست
هر چند بگرد این جهان میگردم	زمین خیر گردون سزوبن پیدانست

از کتب سیر مستفاد میگردد که بعضی معتقدان اهل اسلام نیز به قدامت دوران
 و وجود انسان قابل بوده اند چنانچه شیخ عربی شیخ سوالین حموی
 که از اولیای کبار و از اعظم اهل کشف و وجداند در تصانیف خود

آورده اند که هفته ربانی که هفت هزار سال باشد و این مدت سلطنت سلیمه سیاره است
 نسل یک و منقطع میشود و آدم دیگر خلعت وجودی پوشد و نیز از امام جعفر صادق منقول است
 که پیش از آدم که پدر ماست هزار هزار آدم بوده اند و نیز آورده اند که شخصی از جناب امیر علیار حتمی
 پرسید که پیش از آدم که پدر ماست که بود گفتند آدم باز پرسید که پیشتر از آدم که بود فرمودند آدم
 چون این کلمه به سه مرتبه تکرار یافت فرمودند که اگر هزار بار سه پرسیدی که پیش از آدم که بود
 میگفتم که آدم هر چند که این مقولات با تمام مویده عقاید و کلام اهل هند میشوند اما صداقت
 قدامت دوران و وجود انسان البته میشود چون مقصود این نامرگار از گزارش احوال
 هندوستان و اطهار احوال سلاطین این ولایت حبت نشان است بنابراین ازین مباحثه
 و مذاکره در گذشته رجوع به اصل مطلب مکیده.

تذکر آغاز آفرینش

گزارنده شرح این داستان بود چنین گفت بر سنت راستان بود که چون مشیت حق
 سبحانه تعالی مقتضی بر آفرینش جهان و وجود انسان شد از قدرت کامله او ادون مرغی پدید
 و نامت بقادونه جو جکی که معنی آن به سطور سابق گزارش یافت بر روی آب
 جا داشت پس حکم او تعالی جلشانه آن بریضه شکست و از آن سهیم شیر کجا بود آمدند
 که هزار هزار سر و هزار هزار بازو داشتند از نافع آن یگانه و یکتا گل نیلو فر سر بر آورد و از آن گل

و حکومت بہشت طبقات عالم نیز باو تفویض گشت و آتش نیز زیر فرمان او شمع
 مقام بطور دار الخلافت او قرار یافت فکر سلطنت پسران
 شمشیر ہون۔ پریا پرت پسر کلان شمشیر ہون دست از سلطنت برداشتہ
 بہ عبادت اشتغال و زید پس از ان دیو پسر اوتان باو نیرہ شمشیر ہون بعبادت
 مشغول شدہ بہ پیامن مقبولیت بر آسمان رفت و حیات بدی یافت کہ از زبان
 ہندی ستارہ دیو و زبان فارسی قطب نامند پس از ان راجہ کلب دیو و او کل
 و چہرہ و انگ یکے پس از دیگرے شمع افروز کا شانہ سلطنت شدند چون
 نوبت راجہ بین پسرانگ سیدہ طریق تا صواب پیش گرفت با عابدان و زابدان بے
 اعتدالیہا کرد از بدعاے عابدی قالب عنصری او در ہم شکست عابدان برد کرد و آمد
 ران او را از ہم شکستند شخصے ازو برآمد کہ یہ منظر زشت زو کہ موسوم بہ نکھا و
 شد پس از ان بازوے او را شکافتند پسرے زیبا صورت یافتند کہ راجہ پرستو
 نام بر آورد و بہ سلطنت برداشتند پس ازو راجہ بر جیاس سپر او فرماندہی یافت
 او بعد ایامے چند راجہ مار بردار خود بنا با فرماندہی گذرین کردہ بہ عبادت مشغول
 شد بہفت تن از نسل او یکے راجہ کہہ دوم راجہ سو کل سوم سب حبت
 چہارم راجہ براچین پنجم راجہ بر جتا ششم راجہ و چہمہ کو سس فرمانروا

نواختند از آن میان راجه و چهره از حسن سلوک و شهنشاهی چهارچین گیتی را سینه
 و شاداب گردانید بنظر نیکو خدتی با او عهده و چهره پر جا پت نیر باد مقرر شد و
 استدعا سے ہوشن منو تر راج کہ متعلق بہ شہ ہوشن بود بہر پر یاریت
 پس کلان او کہ عبادت مشغول بود تعلق گرفت۔

ذکر سلطنت پر یاریت پس کلان شہ ہوشن

چون پر یاریت تاج سلطنت بر سر گذاشت جهان بود وجود مسودا و آب و زمکی
 دیگر گرفت گویند کہ چون آفتاب جہان تاب حسب معمول بگوشہ مغرب شتافتہ رود کہ
 سیاہ شب بسر کشید راجہ از تیر گہا سے شب پر آگندہ شدہ از رعایت اقتدار بہ شخص و ہوسر
 آفتاب بر آرا بہ سوار شدہ ہر چہ طرف در با گشت کرد چنانچہ از نشان ہا سے چرخ ارات
 او بہت دریا پیدا آمدند کہ یک دریا سے شور دوم دریا سے عرق نیشکر سوم دریا سے
 شراب چہارم دریا سے روغن زرد و پنجم دریا سے شہیر ششم دریا سے
 حشرات ہفتم دریا سے آب آوڈہ پسرواشت از انجملہ مہا سیر۔
 سون۔ کت۔ ترک تعلقات دنیاوی کردہ پاور راہ تجرد نہادند و بہت
 پسراں او۔ اگنی و ہر۔ ایدیم جہوہ۔ یکیم باہو۔ ہرن ریتا۔ گرت پر شہیر۔
 مید ہانتہر۔ ویت ہوتر۔ کہ باقی ماندند راجہ مملکت خود را بہت بخش کردہ نام ایشان ہوشن

महावीर ॐ
 सुदल ॐ
 कशि ॐ
 अरनीध्र ॐ
 इन्द्रजिह्व ॐ
 यमराह ॐ
 विरावरेता ॐ
 धृतपुष्ट ॐ
 अकतिवि ॐ
 विविहाव ॐ

جمبو و ویپ - پلکش ویپ - شامل ویپ - کشتن ویپ -
کروخ ویپ - شکاک ویپ - پوشکر ویپ - و فرماندهی جهان
به پسر کلان که اگنی دهر باشد تعلق گرفت -

ذکر سلطنت راجه اگنی دهر

اگنی دهر پسر داشت باین مناسبت جمبو ویپ را نگینند که مراد از حصه باشد تقسیم کرد
بابهره - کم پور که - هرورش - ایلابرت - رسیک - هرث می - کور - بهدراسو - کیشو مال - پس از راجه
اگنی دهر - راجه پیرت پسر رشید بن اگنی دهر فرماندهی یافت که پیرت که پند نام او موسوم گشت

ذکر سلاطین که درست جنگ فرمانرواها کرده اند

و آغاز این جنگ پیوست سن بن سورج سن بن کشب بن برهما پند
سن و نتری برگزیدند پیوست سن از اقبال این خدمت سر باز زد و برهما به غضب
آمده از چرک بدن مولی ترتیب داد و روح در قالب او دمیده او را به سلطنت
برداشت چون بزبان سنسکرت خواهرش را چه نامند و ولادت این مولود از خواهر
برها شده - راجه سنجاپ - پسر و ت برکه به بابهاگ - که هر برکه -
میوس - مرت - انت که از اولاد راجه اچواک بودند یکی پس از
دیگر شمع افروز کاشانه سلطنت ماندند تا آنکه دورست جنگ اختتام یافت

جمبو ویپ
پلکش ویپ
شامل ویپ
کشتن ویپ
کروخ ویپ
شکاک ویپ
پوشکر ویپ
و فرماندهی جهان
به پسر کلان
که اگنی دهر
باشد تعلق
گرفت
ذکر سلطنت
راجه اگنی
دهر
اگنی دهر
پسر داشت
باین مناسبت
جمبو ویپ
را نگینند
که مراد از
حصه باشد
تقسیم کرد
بابهره -
کم پور که -
هرورش -
ایلابرت -
رسیک -
هرث می -
کور -
بهدراسو -
کیشو مال -
پس از راجه
اگنی دهر -
راجه پیرت
پسر رشید
بن اگنی
دهر
فرماندهی
یافت
که پیرت
که پند
نام او
موسوم
گشت
ذکر سلاطین
که درست
جنگ
فرمانرواها
کرده اند
و آغاز این
جنگ پیوست
سن بن سورج
سن بن کشب
بن برهما
پند
سن و نتری
برگزیدند
پیوست سن
از اقبال این
خدمت سر باز
زد و برهما
به غضب
آمده از چرک
بدن مولی
ترتیب داد
و روح در
قالب او
دمیده او
را به سلطنت
برداشت
چون بزبان
سنسکرت
خواهرش را
چه نامند
و ولادت
این مولود
از خواهر
برها شده -
راجه سنجاپ
- پسر و ت
برکه به
بابهاگ -
که هر برکه -
میوس -
مرت -
انت که از
اولاد راجه
اچواک
بودند یکی
پس از
دیگر شمع
افروز
کاشانه
سلطنت
ماندند
تا آنکه
دورست
جنگ
اختتام
یافت

نخط ہندی	نام راجگان	نخط ہندی	نام راجگان	نخط ہندی
ہار ی ش्व	ہریشو	۱۵	इस्वाकु	۱
निकम्भु	نکببھو	۱۶	विकशी	۲
संकटाश्व	سنگٹاشو	۱۷	पुरंजय	۳
प्रसेनजित	پرسین جیت	۱۸	काकुत्स्य	۴
पुषनाश्व	پوشناشو	۱۹	अनेनास	۵
अन्धाता	انڈھاتا	۲۰	पृथु	۶
पुरुकुल	پوروکول	۲۱	दिपवगाश्व	۷
विशदश्व	ویشدشو	۲۲	आर्द्र	۸
अनाश्व	انارشیہ	۲۳	भद्रआर्द्र	۹
पृषदश्व	پرشدشو	۲۴	पुषनाश्व	۱۰
हरयश्व	ہریشو	۲۵	श्वस्य	۱۱
हसुमान	ہسومان	۲۶	वृहदश्व	۱۲
विधन्वा	ویدھنوا	۲۷	कुवल्याश्व	۱۳
		۲۸	दूटाश्व	۱۴

نمبر	نام راجگان	نخط بندی	نمبر	نام راجگان	نخط بندی
۲۸	تریاریه	۴۱	نصیرا	دلیپ	دلیپ
۲۹	میشکو	۴۲	میشکو	بجاگیر	بجاگیر
۳۰	پر شچند	۴۳	هری چند	شیرت	شیرت
۳۱	روپاشو	۴۴	رهیتا	ناجاگ	ناجاگ
۳۲	باریت	۴۵	هاریت	امبریکه	امبریکه
۳۳	میتنج	۴۶	بوند	سندھو دیپ	سندھو دیپ
۳۴	نیجے	۴۷	ویج	اکویشو	اکویشو
۳۵	رورک	۴۸	رورک	کرتوپرن	کرتوپرن
۳۶	برک	۴۹	بوک	سرب کام	سرب کام
۳۷	بابو	۵۰	باجو	سوداس	سوداس
۳۸	سگر	۵۱	سگر	کلا کھنڈ	کلا کھنڈ
۳۹	سنجس	۵۲	سنجس	اسک	اسک
۴۰	الشومان	۵۳	انوشومان	برکچ	برکچ

نام راجگان	نخط ہندی	نخط ہندی	نام راجگان	نخط ہندی
نام	ناہیہ	۶۷	دشاہ	۵۴
پوراڈاک	پراڈریک	۶۸	دنیوتھ	۵۵
کھسہنن	چیم و ہنوا	۶۹	بہاسہ	۵۶
دھارکا	دوارکا	۷۰	کھٹوانک	۵۷
مہینن	امی نچ	۷۱	دیر گہہ باہو	۵۸
کھرو	گرو	۷۲	رگھو	۵۹
پریکھن	پریاٹر	۷۳	نچ	۶۰
ہل	دل	۷۴	دشاہ	۶۱
کل	چیل	۷۵	رام چندر	۶۲
اکاٹھ	اوکاٹھ	۷۶	کوش	۶۳
کھنن	وہر ناہیہ	۷۷	دنیوتھ	۶۴
شاہ نام	شکھہ تاندہ	۷۸	نپتھ	۶۵
کھسہنن	کھسہنن	۷۹	نل	۶۶

نام راجگان	نخط ہندی	نخط ہندی	نام راجگان	نخط ہندی
۸۰	ہرنیہ ناجہ	۹۳	دیلم نامہ	وٹس
۸۱	لشت	۹۴	پوش	وٹس بیوہ
۸۲	دہور و سزہ	۹۵	پوش مہدی	پرت بیوم
۸۳	آپ ورم	۹۶	آپ کرم	دیوکر
۸۴	شیکر	۹۷	شوش	سہیلو
۸۵	مرد	۹۸	مرد	برہ و شو
۸۶	مرد شرت	۹۹	مرد شرت	بہا نستن
۸۷	سوزدہ	۱۰۰	سوزدہ	سوپرتیک
۸۸	آنرکھ	۱۰۱	آنرکھ	مردو دیو
۸۹	مہاشو	۱۰۲	مہاشو	سونکشتہ
۹۰	برہ پروال	۱۰۳	برہ پروال	کیشی نر
۹۱	برمت شان	۱۰۴	برمت شان	انترکش
۹۲	اورو کشپ	۱۰۵	اورو کشپ	سوبرن

نام راجگان	نخط ہندی	نخط ہندی	نام راجگان	نخط ہندی
۱۰۶	استریت	۱۱۹	असित्रजित	सुमित्र
۱۰۷	برہ وراج		बृहदुराज	सुमित्र
۱۰۸	دہرم		धर्म	सुमित्र
۱۰۹	کرنجی		कृतञ्जय	सुमित्र
۱۱۰	رنجی		राञ्जय	सुमित्र
۱۱۱	سجی		संजय	सुमित्र
۱۱۲	شاکہ		शाक्य	सुमित्र
۱۱۳	کرودہ دان		क्रोध दान	सुमित्र
۱۱۴	اتل		अतुल	सुमित्र
۱۱۵	پرسین جت		प्रसेनजित	सुमित्र
۱۱۶	چو درک		चुद्रक	सुमित्र
۱۱۷	گندک		कुन्दक	सुमित्र
۱۱۸	سورنمہ		सुख	सुमित्र

در آخر تریجاگ شہری برجا بیوست من را باز ہدایت با مہر سلطنت فرمود
 تا او سر سلطنت را از قدم خود رفعت آسمانی داد او وہ سپرد داشت ۔
 اچھواک ۔ مکہ پر جات ۔ دہرت ۔ دہرسس ۔ برکیت ۔ کرو کہہ ۔ پد کہت ۔
 تابھاگ ۔ کستنت ۔ پس از ان سلسلہ ولادت فرزند ان منقطع شد
 بیوست من بہ آرزوی فرزند و زانش بجا ہش دختر پیشش ششٹ من
 پس بہا التجا آورد لہ ششٹ من جگے کرد از مقبولیت آن دخترے بو خود آمد کہ
 موسوم بہ ایلا شد من بعد بہ نیایش راجہ جگ دیگر کرد کہ با جابت آن ہمان
 دختر بصورت لہر شد و سود من نام یافت روزے نمود من لہر شکارفت
 در آن نزدیکی صحرائی بود کہ ہر روزے کہ در ان دشت بلا خیزور آمدے
 صورت زن گرفتی چون او بلا مقام آفت خیز رسید بہ قالب زن درآمد
 فراوان رنج و غم کشید و بہ سری مہا دیو التجا آورد و ناکامی اندخت تا بہ سری
 پاربتی جی زن مہا دیو خود راجع نمود و جین نیار بز زمین سود و بران قناعت
 کرد کہ یک ماہ زن و یک ماہ مرد باشد بدعاے مہارانی بہ ہمان حال درآمد
 و بصورت زن مسکن اچھوہ لہر خیزمان بن اترن بہر سید راجہ بودہ الہ و
 مفتون گشتہ اورا بخانہ آورد و با او صحبت اکر دتا فرزند می حاصل آمد کہ

نامش پور واکر وندراجہ ہے چند بنسی از نسل او بودہ آمد بعد چند سے راجہ بہ
 تقریب جنگ بجنور برہما و لشن و متیش حاضر شد و راجا بسیار سے از رہبر
 مجتمع بودند راجہ بودہ استدعا کرد کہ این زن کہ فی الواقع سوسودمن است باز بجالت
 خود رسد متمس او اجابت یافت تا سوسودمن باز بجالت اصلی گردید و ازین
 برنج کلفت نجات یافت راجہ سوسودمن دو پنداشت یکے اگنوتری کہ از رانی
 او ولادت یافتہ دویم پوربا کہ خود از لطن سوسودمن کہ بجایکہ او زن بود از
 نطفہ راجہ بودہ پس چند زمان بود آمدہ بود و راجہ از غایت حق پسندی سلطنت
 خود را دو بخش کرد نصف بہ اگنوتری بخشید کہ سلسلہ راجہ ہے سورج بنسی
 از و برقرار ماند کہ دار السلطنت ایشان ابو دیاست و نصف دیگر بہ پوربا
 بخشید کہ راجہ ہے چند بنسی از ایشان بودہ اند و پایہ تخت ایشان
 ہستنا پور دہلی بودہ فہرست ذیل کاشف مدعا است۔

فہرست راجگان چند بنسی

شماره	نام راجگان	شماره	نام راجگان
۱	راجہ پورہ ہندوا	۱۴	راجہ وردکھم
۲	راجہ پوربا	۱۵	راجہ ٹوکہ
۳	راجہ ایسیر لورما	۱۶	راجہ چنبر برودہ
۴	راجہ ہیم رتہ	۱۷	راجہ تیج مان
۵	راجہ بکے	۱۸	راجہ آئی مان
۶	راجہ سونر	۱۹	راجہ سہوٹر
۷	راجہ جن	۲۰	راجہ کاس
۸	راجہ کشن	۲۱	راجہ کشن
۹	راجہ کوسام	۲۲	راجہ کشن
۱۰	راجہ لشن	۲۳	راجہ سمر
۱۱	راجہ کوس ناہتہ	۲۴	راجہ سمنک
۱۲	راجہ گادہ	۲۵	راجہ سہک
۱۳	راجہ لودہ براڈزاد	۲۶	راجہ پوس

ردیف	نام راجگان	ردیف	نام راجگان
۲۶	راجہ بیرمل	۴۰	راجہ جیتی سر
۲۸	راجہ کاس	۴۱	راجہ نیت منوہر
۲۹	راجہ دکنوہ	۴۲	راجہ بہرگ
۳۰	راجہ دہنتر	۴۳	راجہ بہارگو
۳۱	راجہ کب ماہ	۴۴	راجہ زمین
۳۲	راجہ سیم رتہ	۴۵	راجہ گنہی س
۳۳	راجہ دیواواہ	۴۶	راجہ ہرم جگ
۳۴	راجہ بدین	۴۷	راجہ سووہ
۳۵	راجہ جیت	۴۸	راجہ راج
۳۶	راجہ رت پنخ	۴۹	راجہ ساترہ
۳۷	راجہ کوہیل	۵۰	راجہ کرت کرت
۳۸	راجہ دہس کب	۵۱	راجہ ات مین
۳۹	راجہ سوکھار	۵۲	راجہ کوس

نام راجگان	نمبر	نام راجگان	نمبر
راجپوت	۴۶	راجکوسام	۵۳
راجہ حجاب	۴۷	راجکرت گرت	۵۴
راجہ لور	۴۸	راجہ سدیو	۵۵
راجہ میدادی	۴۹	راجہ جی سین	۵۶
راجہ جیسی اندری	۵۰	راجہ سکت	۵۷
راجہ اسرج	۵۱	راجہ جتیشہر مان	۵۸
راجہ اراج	۵۲	راجہ سوک لہر حجاب	۵۹
راجہ سر لہر پیر	۵۳	راجہ مرو	۶۰
راجہ کرگ	۵۴	راجہ ہرنس	۶۱
راجہ اجمر	۵۵	راجہ مہس	۶۲
راجہ رت کاری	۵۶	راجہ انڈر	۶۳
راجہ بیت	۵۷	راجہ دہر کھین	۶۴
راجہ لسرج	۵۸	راجہ بدہ	۶۵

تعداد	نام راجگان	تعداد	نام راجگان
۷۹	راجہ روح داس	۹۲	راجہ بل
۸۰	راجہ پریدین	۹۳	راجہ سانت
۸۱	راجہ کاس	۹۴	راجہ سو سانت
۸۲	راجہ بچہ	۹۵	راجہ پور
۸۳	راجہ لورختن	۹۶	راجہ ارگ
۸۴	راجہ پریم دت	۹۷	راجہ برہ دس
۸۵	حکی کہت	۹۸	راجہ بہا داس
۸۶	راجہ حمر	۹۹	راجہ بیکل
۸۷	راجہ دہیم	۱۰۰	راجہ دیو داس
۸۸	راجہ سو کاس	۱۰۱	راجہ میرالے
۸۹	راجہ سویت	۱۰۲	راجہ سو داس
۹۰	راجہ ست	۱۰۳	راجہ سپدیو
۹۱	راجہ کرن	۱۰۴	راجہ دروید

شماره	نام راجگان	شماره	نام راجگان
۱۰۵	راجہ درشت مین	۱۱۸	راجہ جے کین
۱۰۶	راجہ ماجات	۱۱۹	راجہ دیواوت
۱۰۷	راجہ پرکھت	۱۲۰	راجہ ولیب
۱۰۸	راجہ چہتو	۱۲۱	راجہ دیوانی
۱۰۹	راجہ نکیج		
۱۱۰	راجہ سہوہر		
۱۱۱	راجہ گوکوسام		
۱۱۲	راجہ کل یعنی جہاندرہ		
۱۱۳	راجہ سمدیو		
۱۱۴	راجہ سمان		
۱۱۵	راجہ سووس سردا		
۱۱۶	راجہ نچورس		
۱۱۷	راجہ سارہوم		

ذکر سلطنت راجہ سائنتن

طسرا از بساط کرم تازه کن یہ بہرام از نئے سرود می فرست بہ شور و مادوم بہ فرسایے نئے نفس را بہ فرسودن نئے اور آہ بکام دل شاد خواران بگردہ ز شاہنشاہ ہند را غم سخن	بیاساقی آئین جسم تازه کن بہ پرویز از مے دروہ فرست بہ دور پیالے بہ پیامے مے قبح را بہ پیودن مے گسار بہ خشم از بلا سے زیاران بگرد ز ہر کس فرزون می بہ من ہ کہ من
--	---

راجہ سائنتن بن دیوانی بادشاہ ہے بود کہ پایہ سر پریش بہ سپرین رسیدہ و گوش
کلاہش سر بہ اکلیل ماہ کشیدہ تیغ گزاران بارگاہش سر نیچرستم و ستان مے شکستند
و چادشان در گاہش دست بہرام چوبین بر چوب سے بستند

دانش فشی خسرو پڑو ہی پیشانی او ز بخت تابان ہم تلج نواز ہستم نگین بخش	فسر زانہ شہی فلک شکوہی فرماندہ خیل کامیابان خاقان خطاستان و چین بخش
--	---

روز سے این راجہ بتقریب شکار بہ صحرا می رفت تا زینبی عہدہ جو سے بنظر آمد کہ دل
را بہ خدنگ مہنگان و جگر را بہستان نگاہ نگار کردے۔ **نقطہ**

تھی از شوخی آہو سر شستہ	تھک پروردہ حسن بر شستہ
اداسے او ہزاران جلوہ بردوش	نگاہ اور رم آہو در آنغوشش
کف پایش در آنغوش نزاکت	ہمی خارید از موج لطافت
ز اعضائش کزوشد صبح بیتاب	بجائے سایہ غلطید متتاب

راجہ شیفتہ جمال آن پری مثال شد و از غایت بیتابی بہ ہوشش نہ ماند بعد ساعتی
 کہ ہوشش یافت پرسید کہ امی نہ پارہ غارتگر صبر و شکیب کیستی و درین محرابے
 بلاخرچہ کار داری تا زین بچواب پرداخت کہ سن از گروہ دیوتا ام و نام من گنگاست
 از پدر تو عہد کردہ بودم کہ خود را در عقد لیسرت در آرم بنا بر ایقاسے و عہدہ خود را
 بتو رسا میدم راجہ باستلے این مرثوہ روح بخش از غایت نشاط چنان برخو بالید کہ در
 پیرن گنجید خواست کہ اورا بشکوی خلافت آرد تا زین گفت کہ ہمراہ تو بشرطے رو مکہ و
 کار من دخلے نہ وہی و از نیک و بد ہرچہ کنم اعراضی نہ نمائی راجہ از غایت شیفتگی قبول کرد
 و اورا بہ مشکوی دولت آورد ہفت لیسرتو اترو توانی از وجود آئند و ہر بار ہر مولود
 را گرفتہ بدریا انداخت ہر چند کہ راجہ را بر کردار ناہنجا را و دل میسوخت فاما بہ پابندی
 عہد ہر گھٹن نمی توانست تا آنکہ ہشتمی بار لیسرے زیاد توانا آورد کہ در حسن و جمال
 و تومندی بے ہمتا بود خواست کہ اورا ہم بہ گرداب فنا اندازد راجہ را عنان شکیبالی

در دست نماند و گفت تا این وقت هر چه کردی ترا هیچ نه گفتم حالا ازین حرکت ترا مانع
 می آیم که ریاده ازین طاقت صبر ندارم تا زین طفل را باها بجا گذاشت و گفت که
 چون خلاف عهد از تو به ظهور آمد با تو نه خواهم ماند این به گفت و از نظر غائب شد
 و آن طفل اول به کتاب کاتبی بعد از آن پیغمبر پیامه موسوم شد به حسن تربیت راجه در اندک
 مدت بعلوم و فنون و شجاعت و سخاوت یگانه روزگار گردید راجه چون پسر خود را به
 جمیع اوصاف موصوف یافت مقالید سلطنت با و سپرده خود بعبادت پرداخت
 مدتی در از مہمات سلطنت به عدل انصاف پیغمبر پیامه حسن تشبیت میگرفت روزی
 راجه سائنش مشغول عبادت بود و دختری صاحب جمال که خوشبو سے اندامش فرسنگ
 بارفتی و نگہت روح پرور او مرده صد ساله را زنده کردی پیش او آمد راجه بمشاهده
 حسن و جمال او در حیرت افتاد بدل خود گفت که این بری پیکر از حوران بهشتی است
 که در نیجا به جلوه فروشنے درآمد و یا زہرہ است کہ از خرچ برین برو سے زمین خرامیدہ

نظم

بنگذا شکستہ در جہان شکیبی
 بند و عنمان صنم پرستش
 ز نار گسل بتان عرش

جاد و عننی صنم فریبے
 بتخانہ ہند چشم مستش
 آتش زدن سونات قہرش

ششیر گزنگاہ خوشے	سومان زن آتش درونے
------------------	--------------------

راجہ شیفتہ جمال و دل دادہ حسن بمیشال او گردیدہ نزد پدر آن پری پیکر رفت
و گفت کہ دختر ماہ پیکر خود را بہ من بدہ کہ این شمع رخسار لائق شبستان اقبال منست

منم از شہان گوہر پاک زاد	بہ من زبید این دزد دریا نساد
بدہ تا چو دریا کشم در برشش	بدریا سے دل پرورم گوہر شش

پدر گفت کہ این معاملہ بشرطے باتو کنم کہ اگر از دختر من فرزند می ترا حاصل شود
اورا ولیعهد سلطنت سازی راجہ ازین سخن روئے در ہم کشید و با خاصان خود
گفت کہ چون بہیکم پیامہ فرزند رشید و ولیعهد سلطنت منست چنان این سخن
قبول کنم تا چارہ جبر بر خاطر خود کرد و واپس آمد و نقد جان ہسرمایہ ہوش و حواس
براہ جاتان در باخت بہیکم پیامہ چون ازین ماجرا آگاہی یافت اراکین سلطنت را
ہمراہ گرفتہ نزد پدر دختر رفت و گفت کہ دختر خود را بہ پدر من بدہ من باتو پیش بزرگان
این دولت عہد میکنم کہ فرزند می کہ از دختر تو ولادت یابد اورا بہ سلطنت بہوارم و من
گاہی آزر وی سلطنت نہ خواہم کرد بلکہ وایا مجروح خواہم ماند تا از من فرزند می نباشد
کہ مدعی این دولت شود پدر تا زین دختر خود را کہ شقوتی نام داشت بہ بہیکم پیامہ
سپرد و او بہ پدر رسانید راجہ از فرط انبساط خود را فراموش نمود و بہ جلد و ملی این

سعادت منشی بحق فرزند و عاگرد که تا وقتیکه او مرگ نخورده خواهد رسد اجل
بر طاق حیاتش نرسد بافضال ایزد مستعال و عالیش هم اغوش اجابت گشت

منوی

بدولت رسد از رضای پدر

پسر بخورد از وعای پدر

که دائم بکام پدر کام زد

کسی کوس دولت به نام زد

راجه آن نارین را بعقد خود در آورد مدتی در آن به عیش و کامرانی بسر برد
و پس از لیلن او بوجود آمدند چتر بیرج و چتر انگد چون راجه سنانتن و ولایت حیات
کرد بهیکم تمامه چتر بیرج را به بادشاهی برداشت راجه مذکور در آویند گندهریان
جام اجل در کشید تا چتر انگد را به امر سلطنت برداشتند از قضای الهی او نیز
در اقرب اوقات بساط زندگانی ازین جهان فانی در نور دید مادر باجه که سیوتی
نام داشت از خاموش شدن چرخ سلطنت و نماندن دانی پر سریر مملکت بمقام
غم و الم و تلهه جامه صبر و شکیبایی چاک کرد و خاک ریخ و غم به سرانداخت روزی
در حالت سوگواری به بهیکم تمامه گفت که اگر برای حفظ سلطنت و بقای نام
نامی راجه سنانتن به اجازت من بازنان برادر خود صحبت کرده فرزند آن حاصل
فانی موجب حصول رضای من خواهد بود بهیکم تمامه باین معنی راضی نشد و گفت

که چون بایر تو عهد کرده بودم که داتا مجر و خواهم بود چگونه پابین کوچی گزارم
 و بیوفائی و بد عهدی خود را بر شمارم من نه آنم که سر از خط و قابر دارم - گرچه سانه
 جدا چون قلم بند از بند سیوتی چون از بهیلم تمامه قطع امید کرد خباب بیاس دیورا
 که فرزند او بود طلب داشت از آنجا که گزارش حال آنعارف قدسی نژاد موجب میرا
 ریاض سخن و است نابر آن مجلی از واقعات او درج این اوراق میگردد و

ذکر بیاس دیورا

در زمان پیشین بادشاهی بود در شهر چندیری به فزونی جاه و کرامت سپاه گوی
 تفوق از سایر سلاطین عهد بوده و به کلید تدبیر و قوت شمشیر الواب بهفت اقلیم گشوده

نقطه

به طالع کما جاری تخت گیرے	مبارک طلوع فرخ میرے
شکر خندیش از صبح خوشتر	رنجی از آفتاب اندوه کش تر

روزی این بادشاه به عزم شکار مای جانب در پامنان عزیمت مخطوف نمود از بسکه
 دلاده صحبت معشوقان و جان بخته هوای مجالست گلنزاران بود در اثنا سه راه به
 خیال وصال جانان هم آغوش گردید از بسکه نفس ششواتی برو غالب آمد قطره آب منی
 اندوخت بادشاه آن را بر بگه نهاد به بازی تیز پر دازی سپرد که به هوا معشوق

پرواز کرده به معشوق اورساند چون این مرغ بلند پرواز آن برگ را به منقار گرفته
 بال پرواز کشود در اثنا سے راه بازی دیگر در خورد و آن برگ را طعمه خویش بنیاد
 با او در آویخت جائیکه در میان این پرو و مرغان جنگ واقع شد در زیر آن دریا
 ذخار بود ناگاه آن قطره آب از منقار باز فرو ریخت بدریا افتاد از آنجا به شکم
 ماهی در آمد آن ماهی از حوران بهشتی بود که بنفرین را به قالب ماهی یافته
 موعود استخلص بر ولادت فرزندی از تخم بادشاهی صاحب شکوی بود از
 قدرت خدا آن ماهی باردار شد بعد دو ماه صیادی آنرا صید کرد چون شکم او شکافت
 پسر و دختری در غایت خوبی و رعنائی یافت ماهی گیر در مقام
 استعجاب در آمد آن دختر و پسر پیش بادشاه آورد بادشاه آن فرزند را که در
 حقیقت از تخم او بود به فرزندی قبول کرد و محبت نام او نهاد و در تربیت و
 تعلیم اوسعی موفور بجا آورد تا آنکه آن پسر در اندک مدت برگزیده و زگار شد
 بسیاری ممالک اطراف را به قوت بازوی خود منخرنود و تمامی ولایت پنجاب را
 در حیطه تصرف خود در آورد آنرا ماچواڑه نام نهاد و آن دختر را به همان ماهی گیر پسر
 ناحق پرورشش او بجا آورد ماهی گیر دختر را به خانه آورد و به پرورشش و پرداخت
 او مشغول شد تا آنکه دختر مذکور به مرکز بلوغیت آمد و غلغلہ حسنش از کران تا به کران

رسید و ششده سالش تمامی عالم را فرو گرفت مایه گیر زورقی و خنجر و ادوا مکر و که تا بر روی
 دریا حاضر بود و مردم را از آن آب زخار عبور داده باشد از آنجا کس طالب مزونه نشود
 چنانچه آن نازنین موسوم به مستوقی به تقدیم این امر خیر اشتغال داشت روزی در شب
 صفای کیشی پیرا سر تمام که فضیلت او از غایت انتهائیمحتاج تفسیل و اظهار نیست بر روی
 دریا آمد و به مشاهده جمال این پری تمثال گشت تیغ نگاه و در رفته ادای هوش را مایه
 گشت از غلیان شوق دست تنها به دامن نازنین زد و طالب و عمل شد آن مستحسین
 نیز به مقتضای جذب در ویش و اله و مفتون او گردید لیکن بنا بر شرم و حیا عذر آورد که
 درین روز روشن که چشم عوام بازست و نیز اعظم بر تخت زمردین فلک نشسته سوی عالم
 بیناست چگونه مرکب این امر شوم عابد کشف خود ظاهر کرده و دوی سیاه که به عیب پیشی
 عاشقان چون شب سیاه پرده داری می نمود پدید آورد که جهان به چشم مردم تاریک
 از بخت سیاه روزان گردید عابد آن نازنین را درین پرده ظلمت بر کن کشید و گمان
 دل بر آورد از قدرت او تعالی جلشانه آن نازنین فی الفور سپری زانید که انوار ^{فنا}
 از زمین و پیدای تجلیات حقیقت از روی روشن او پدید آورد در اندک ساعت باطن
 چهارده ساله برابر شد چون نظر او بر ما در افتاد و تعظیم سجا آورد و گفت که مرا قادی ^ق
 برای کاری آفریده است بنا بر آن از مردم کناره می گیرم و جهت آن صغیه باطن تکمیل

نفس و سپر کوه و بیابان مشوم و قلیکه شمار مشکله پیش آید مرایا و کن این به گفت و راهی
 صحرانشینان جہاد و شاقہ و لطیف صفا باطن از مہربان و رگاہ ایزوی گشت اول
 و دی این نام یافت بعد چندی بنام بیاس کہ معنی آن جد اجد ابودہ اند و او بیدر اچہار دفتر
 جد اجد کرد و بشرح آن پرداخت بنا بر آن باین اسم موسوم شد خلایق را بہ امور دینی
 ہدایت کرد و مردم را از شاہراہ کفر و ضلالت بر آورد بسیاری کتب ہامی تاریخ و حکمت
 تصنیف کرد کہ از ان جملہ یکے مہا پہارت و دوی کلیکہ و منہ است کہ آنرا بہ فارس
 ترجمہ کرد و اند القمہ زاہد قدسی نژاد پس از انفرار صحبت و ولادت بیاس بہ حق
 نازمین و عاکر و تا آن مہجین باز بہ حالت پیشین دختر شد و بوی ماہی از بدن او نائل
 شد و پنگہت روح پرور مہدل گردید ماہی گیر بتمام استعجاب در آمدہ مستفسر حال شد دختر
 حقیقت و عای عابدی بشرح تمام معروفہ شد و شکر بجا آورد دختر را باز بہ جان کار
 مقرر داشت تا آنکہ برو آئی کہ بطلو پیشین معروض شد و اخل جرم سرای خلایق
 را چہ سائنن گردید و رین وقت کہ ستوی پس خود بیاس را بصورتیکہ در سبق نگارش
 یافت یاد کردہ او حاضر شدہ ضرورت طلب خود دریافت ستوی حقیقت واقعی خود را
 بہ معرض بیان در آوردہ مستدعی شد کہ بنا بر بقای نام نامی را چہ سائنن فکری کن
 ہر اثنین ظلمت کردہ غم و الم بیرون از بیاس دیو قبول کرد و حکم کرد کہ زنان آچہ چتر ہرج

چترانگه را برهنه از پیش من بگذران تا از تاثیر نگاه من باردار شو و ندانان راجه همچنان
 بعمل آورده و طفیل نگاه آن عارفت ایشان باردار شدند و بعد ایام معینه هر یک
 پسر آوردند چون زن اولین تاپ دیدن این پیکر مهیب نیاورده چشم از دست
 خود پوشید ازین جهت پسری نابینا بود و آمد که وهر تراشت نام یافت وزن دیگر که بشنا
 طلعت آن عارفت رنگ زرد گردید پسری رنگ زرد و از ولادت یافت که نامش ^{باز} پانز
 گذاشتند وزن سومی که پرستاری بود از غایت بیباکی بی حجامه خود را از نظر او گذرانید
 فرزندی از او متولد شد که هیچ نقصانی نداشت بلکه بصفات و محامد موصوف بود که نامش
 بدر نهادند چون به افضالی ایزد متعالی این پسر سه اطفال به مرکز بلوغیت رسیدند و از
 سرمایه علوم و فنون که آنچه سلاطین را بسزاوار است بهره وافی ربودند امر سلطنت
 به سبب آنکه برادر کلان راجه وهر تراشت نابینا بود و راجه پانز قرار گرفت این راجه
 بغایت عادل و با اول و رحیم و کریم بود و بار عایا و برایا پدرانه سلوک میکرد و روزی
 راجه موصوف حسب آئین پادشاهان به قصد شکار با بسیاری شتم و خدم سوار شد
 به صحرای وسیع که به کثرت جانوران صحرای مشهور آفاق بود در سیده به اراکین سلطنت
 و مقر بان خدمت بشکار پرداخت راجه

بر شیر و گوزن ناوک و تیغ زرنان

در دست بجان کشیده ناوک فلکسان

هر سوی بر آهوان فسرورفته خدنگ	چون مژه گرد چشم سیمین بدنان
-------------------------------	-----------------------------

اتفاقایی از عاهدان کامل به صورت آهوبازن خود صحبت داشت راجه تیری جانستگان
از کان خویش سر داده او را معین نمود عارف وقت و قات دعا کرد که چون وقت
صحبت و کامرانی بر اجد مرا هلاک کرده است او نیز و گفتیکه بازن خود صحبت نماید از شایسته
اجل بکنار گردد و راجه بوقوع این واقعه سراییمه شده نفس سر و کشید و از فرسوط
غم و الم بهوشش ماند

خاکساران جهان با بخت منگر	تو چه دانی که درین دسوار می شد
---------------------------	--------------------------------

القصد راجه پانده از غایت رنج و ملال ترک تعلق کرد و امور سلطنت به دست تراشت
برادر کلان سپرده به صحرای مشغول عبادت شد گفتی و تادری هر روز وجه اش از غایت
و فاشکاری بر آسایش و آرامش دنیا پشت پازده به جهت حصول سعادت داری
رفیق و شریک حال شوهر شدند مدتی در از برین برآمد روزی راجه با گفتی گفت
که از بزرگان شنیده ام هر کس که از دولت اولاد بی نصیب است از نعمت بهشت
هم محروم است پس درین غم و اندوه جانم بر لب رسید و حالتم همچون اسب سیده
ذائقه حیات بر زبان تلخ است و جامه زندگانی بر من تنگ گفتی گفت که من سطل
یا دداشته ام که به برکت آن از طلا نکه هر کس را که خواهد طلب دارم و فرزند می حاصل

نایم راجه با ستار این مژده کاراحت افزا بنایت مسرور شد و غمی که داشت فراموش
 کرد و گنتی را اهازت داد تا او دهرم بر اطلب داشت که از و راجه چدره شتر بود آمد
 و بعد از آن اندر رادری یافت که از آن آرجین ولادت یافت و از با دهرم سیمین پید شد
 بعد از آن گنتی آن عمل به آوری آموخت او آستی کار را طلب داشت نکل و شندیو
 و فرزند تو ام از و حاصل کرد و راجه از و ولادت فرزند آن تقویت فراوان مست
 بیکران حاصل نمود

که شادی چو شادی فرزندانست

هز این شادی بهر فرد مندیست

حرم دل از روی و روشنست

هر غ نظر از و روغنست

روزی مادری که زن دلربای راجه پانچو و به بیوس نفیسه و جو اهر شید بهر رفت کرده
 بعد عشوه و ناز و به هزاران هزار غمزه و انداز پیش راجه آمد

گر شمه کنان ز گس نیمخواب

جمالی چو در نیم روز آفتاب

ه ابر و کمان کش به گیسو کند

به بدن پایون به بالابست

ز گیسو بنفشه ز عارض سمن

چو سروی که پیدا کند در چسمن

راجه را چون نظر بهر حال بمثال او رسید آتش بیتابی در غم من دل افتاد و متلع
 صبر و شکیبایی او سر اسر بسوخت

باز از نگاهش غمزه در کابلک در شد	در کشور دلبها و گر بیا و دست انداز شد
آمد خرامان تا گهان کز جلوه مستانه اش	هم صهر بیرون زد و علم هم شوق میدان تا از شد

راجه مقتضای بتابی و غلبان ملوقی با تا زمین در آویخت هر چه که عقل مانع بود
 اما نفس غالب که جز عیش طالب نبود هرگز را نمی به تامل نشد تا آنکه مآوری نیز فریاد
 بر آورد که ای راجه صبر کن و ازین حرکت بجا بگذر و رنده بر لبتر پاک خواهی افتاد
 راجه گوش بر سخن او نیز نه نهاد و مشغول صحبت و مصروفت مهاشرت شد در عین وقت
 از تاثیر عامی عابد راجه پانده از شا پد ابل چکنار گردید مآوری بود قوع این واقعه
 سراییمه شده دست و پا گم کرد چون به هوش آمد نعره بانی جان خراش از جگر بر آورد
 و نوحه کردن و فریاد زدن آغاز نهاد کشتی نیز پیشا بد این حادثه جان فرسا بر ستر
 خاک افتاد و موکدن و گریبان دیدن گفت

آلوده خون فغان بر آورد	وین مغز استخوان بر آورد
سنبل بر رخ سمن پراگند	وز سر و سهی بنفشه یکند
آفشت به خون دل جگر را	آمود به شعله سل تر را

القصه بسیاری از زاهدان و عابدان که در ان صحرا با اتفاق راجه پانده مشغول عبادت
 داشتند بر منشا و گرد آمده بطریق مذهب آتش داوند مآوری از غایت وفاداری

مقد جان در راه اخلاص جانان صرف کرده با نغش زاجه بسوخت و سرمانجه سعادت ازین

فرا آمد وقت

سر و گل و سورجی سخن سوخت	مستانه دیو سمن بهم سوخت
این با ده بدین جهان گو ادا	عشق ست نهان آشکارا
از عشق بدایت و نهایت	انست گرت کند سرایت

اکنون به نگارش حال زاجه دهر تراشت می آیم که چون زاجه پانته دست از شغل سلطنت
 افشانده به عبادت اشتغال گرفت دهر تراشت بر سریر فرماندهی بر آمد جهان را از عدل و
 کرم آب و رنگه و یگر بخشید و ظالیم را در مهده عافیت جا داد بعد چندی رانی او موسوم
 به گاندھاری که دختر زاجه قندھار بود بار و بار شد و پس از ایام معینت سیماسه فرزند
 مضغه گوشت زائید که موجب و فور حیرت و باعث از دیار و عبرت گردید خواستند که آنرا
 به خاک سپارند و ازین شگفت کاری با کس خبر ندهند ناگاه جناب بیاسق یو دران
 آنجن تشریف شریف از زانی داشته بر زبان آوروند که این مضغه گوشت را بنظر تحقیر
 نمینند که ازین یک صد پسر قوی بر یکل بوجود خواهند آمد حسب هدایت آن و انامی بر آن
 آب سرد بر آن ریخته صد جا سخت سخت کرده و در دیو گهای روشن نگاه داشتند بعد سال
 چون طبق از دیگ با برداشتند صد پسر یک طفلی قوی بر یکل یافتند از جمله چون جبر و دین

از یک کلمه آمد مثل شیر خزان نعره بر آورد که وحوش و طیور را لرزه بر اندام افتاد و مردم
 را از بیست زهره آب شد و انانیان سرار و تماشایان کارنامه سپرد و ارتقا اول کردند
 که ازین مولود خاندان کوروان تنزل یابد و چشم زخمی عظیم خلق را بهر سدا لیکن بهر تراشت
 از ولادت ایشان عشرت و مسرت با اندوخت و غمی که داشت فراموش کرد و ما آنکه
 این پسران رفته رفته به سرحد جاتی که بهنگام عشرت کاملانی است فائز گشتند و به تربیت
 و ستادان کامل از علم و هنر بهره بردند از ان میان جرجو دهن به قوت و توانائی
 علم یکتای بر افراشت و به علوم و فنون یگانه روزگار شد از آنجا که کارکنان قضا و قدر
 خرابی خانوادگی کوروان بنام او نوشته بودند بنا بر آن از روز ولادت سالک مسالک
 افعال و صیغه گردید بازرگان دولت جادوایی اعتدالی سپرد و با مقبولان بارگاو
 ذواکمال ناتوان پیش گرفت و بالاخر پاداش آن به خرابی بسیار گرفت و آمد که
 انشا الله و کوش در سطور آینده به تفصیل تمام زین شرح خواهد گردید از اینجا عثمان سمنده خان
 به گزارش حال پانته و ان منعطف میکنم که چون راجه مذکور بصورتیکه در سبق ذکر یافت
 و ولایت حیات نمود عابدان و زاهدان چشمه نیم سوخته راجه و رانی را گرفته و فرزندان
 او را که پانته و ان می گفتند به سستاپور آوردند و بهر راجه و هر تراشت سپرده به جهت
 پرورش ایشان نصیبها کردند جرجو دهن که از نشئه بغض و حسد دست بود و در ابطال فرزندان

پاندا صراحت نمود و گفت که چون راجه پانده بنظرین عابد ترک صحبت زنان کرده بود و ولادت
 ایشان چنان واقع شد در همین مکالمه سرورش غیبی ندانند که پانده و ان را چه چشم بدگانی
 نباید دید که ایشان بذریعۀ ملائکه از کمن بطون بعرضه شهو و خرامیده اند زود باشد
 که غنچه اقبال ایشان به شکفتن آید و عالمی در ظل عاطفت ایشان بیاساید مردم هستند پاد
 و سائر بزرگان دولت به حیرت افتادند و در تعظیم و تکریم ایشان بذل و توجه کردند
 بهیکم پتاه در پرورش و پرورخت پانده و ان بهمت علیه مصروف نمود و در تعلیم و تربیت
 ایشان سعی موفوریجا آورد تا آنکه این هر پنج برادران به فضایل علمی و کمالات انسانی
 برگزیدگار و زگار شدند چه ششتر از همه برادران بزرگ بود به راستی گفتار و وفور اخلاق
 و مزید رحم و کرم و جمیع صفات حمیده و محامد سنجیده گوی تفوق از اقران و امثال بود
 راجه و هر تراشت چون جد شتر را به همه صفات حسنہ موصوف یافت و نور فرست
 کیاست چه بدین اوج تابان دید و را به ولیعهدی برگزید و نظام سلطنت و سرانجام امور
 مملکت بقبضه اقتدار و اختیار او سپرد و جو دهن فرزند کلان راجه و هر تراشت
 که بانه استحقاق این امر جلیل به مفروض طمع بر قامت ناساز خود سے بگریزد و درین سو دای
 خام و هوش ناتمام کلاه افتخار کج می نهاد و بشا به که این حال و بگ حسد به جوش
 آورده به پدر پیغام داد که اگر جد شتر را ازین عهدۀ جلیله معطل فرمودند و عنان

اختیار سلطنت بدست من نسیروند پانژوان و تمامی بزرگان این دولت را تبریح
 میرسانم و خود را نیز هلاک می گردانم راجه و هر تراشت بشنیدن این سخن مضطرب و
 متفکر شد آخر بجهت رفع نزاع ولایت خود را و بخش کرد یکی به جرجودین بخشید و دیگر به راجه
 جدی شهر محنت نمود با شاه و او گستر راجه جدی شهر بر نابی را و دار السلطنت خود
 کرد و عنان عزیمت بدان صوب معطوف نمود پیش از رسیدن ایشان جرجودین
 از غایت بغض و عناد عمارتی از صمغ و قیر و ریسان برای ایشان احداث کرد و مردمان
 متعین نمود که چون پانژوان داخل آن عمارت شوند آتش در دهند از آنجا که مشیت
 ایزدی بران رفته بود که بوجوه مسعود ایشان عالم را آب و رنگی دیگر آفراید و این
 چارچین گیتی از آبیاری عدل ایشان به سرسبزی و شادابی گراید بنا بران پیش
 از وقوع این واقعه پانژوان ازین فتنه آگاهی یافتند چنانچه هنگام رسیدن آنجا
 از خود آتش سوزان بدان قصر آسمان شکوه در زده جا ۱۰ غریت و کربت اختیاری
 کردند بهیل زنی که با پنج پسران خود ساکن قصر بود و در آن آتش سوزان مع فرزندان
 خود نقد زندگی در باخت جرجودین سوختن پانژوان بزمین کرده مسرت با اندوخت
 و کمال عشرت و راحت بهم رسانید و این ندانست

چراغی را که ایزد بر سر روز و
 بهر آنگوین زنده شیش بسوزد

بھکر لال نے ہاں دے دھتورے ساکسن چو پتیاں لکھنوی ملازم ہاں جہ دریا کاپے شاہ رسا صاحب شاکھلا دار اور چو پتیاں سنہ ۱۸۷۰

گویند که چون راجه جد ششتر از سلطنت و دولت رو بر تافته به جهت زیارت معابد متبرکه که
 سفر اختیار کرد و در اثنای راه صحبت بسیاری تراهدان و عابدان دریافته سیران سیران
 در شهر کنپلا و اخل گردید راجه دره پدم زبان آنجا دختر می داشت در و پدی نام سه

<p>نهفته دختر تارنگر بوشش تهبان و گیسوی اولیله القدر کمان ابره نی آن آمنت جان لبش با آب حیوان در کلر</p>	<p>چه دختر باقیامت دوشن دوش عیان از جبهه او مطلع الفجر برگ ابر سیاه تیسر باران نمود عرض جان با اتم</p>
---	---

درین وقت که آن ولایت پر بهار از نزول اجلال پاندهوان مہیطر فیض گردید
 راجه دره پدیشنی عظیم برانی عوسی دختر خود شریب داده کافی سخت تر از دلها سے
 سنگین و لان در محفل آشت شاکل بنهاد و چوبی در رعایت بلندی نصب کرده و
 ماهی از طلا بر ساخته بران تعبیه نمود و آن ماهی از ترکیبات علم ریاضی چنان متحرک
 بود که نظر تماشا نمایان بر او قرار نمی گرفت و در زیر آن چوب دیگی پر از روغن بر آتش
 نهاده بود که جوش میگردید شرط آن بود که هر کس که نگاه خود را با لانه کرده از دیگ
 روغن مشاهده ماهی نموده هفت او کند دختر را بعوسی خود بگیرد و راجگان هفت اقلیم
 که از مدت های دراز به ام عشقش گرفتار آمده در آرزوی او با نیجانی بسری بودند و پستی

یامید وصل آن مبین انفس زندگانی میگذرانیدم درین جشن مجیدی که آن
 تباران هندی سوسهر گویند در رسیدند و به آزمایش بخت در تقدیم شرط مذکور کمر بستند اما در
 بجای نه بزد و بسر منزل مقصود نه رسیدند آری در تیر اندازی و مزید طاقت نظیر عدیل خود
 نداشت و این علم را از ملائکه آموخته و بسیاری دیوان را به سر نیجه قوت خود شهرت
 هم فرستاده بود و بدست یاری جرات و همت کان را کشیده جسم ماهی را در ف خدنگ
 ریختن نموده ماهی را در دیگ روغن انداخت صدای آفرین آفرین از شش همت
 برخاست و ندای حسنت حسنت از زبان قدسیان برآمد شعر

تختها گفت گیر و قدر گفت ده	فلک گفت آس بک گفت زه
----------------------------	----------------------

راجه های اطراف و اکناف و پادشاهان ولایات که وارفته این آرزوی خام
 نهشته این سو دای ناتمام بود و در سر خجالت بزانو فرو بردند و بر حسب قهر قهری بولایات
 خود باز گشتند

جهان مدعی را دل شکسته	چشم حاسدن تیری نشسته
بخت عشق طه شق کار خود کرد	بوس گرمی هنگامه شد سرد
دیوان گشتند رایان از حد بیش	ز بیگانه نجهل شرمنده از خویش

القصه چون این امر بدیع از دست آرین برآمد راجه درو پد بغایت خوشحال شد

به دختر اجازت داد تا حامل گل به گردن او اندازد در روپدی به صد عشو و ناز پیش
 آرجن آمده حامل گل در گوشش گذاشت آرجن آن نازمین را گرفته به هزاران هزار
 مسرت و کامرانی به مسکن آورد و با کتبی مادر خود که در آن وقت خواب بود عرض کرد
 که ایزد کار ساز چیزی پیمثال بمن بخشیده است بیار آنرا ملاحظه کن و از سر پایش طاو
 انبساط بهره بر گیر کتبی سبب آنکه پی یعنی بر و پانچ داد که آنچه مواهب غیبی عطیات لاری
 یافتند باشند به حکم مادر هر پنج برادران با هم قسمت کنند ایشان در حیرت افتادند که
 یک زن را پنج تن بر چگونگی باشند درین اثنا جناب بیاسدیو درین ضمن حیرت تشریف
 ارزانی داشته امر کردند که این نازمین را هر پنج برادران به عروسی خود قبول کنند
 یکی آنکه بیعت حکم مادر بر جمیع احکامات دینی و دنیوی مقدم است و در رضائے
 او تعالی جلشانه به نسبت در روپدی همچنین رفته که او را پنج شوهر باشند پانڈوان
 به اجازت بیاسدیو در روپدی را به حال ازدواج خود آورده اند هفتاد هفتاد روز
 نوبت هر یک بمقرر شد راجه در روپدی چون معلوم کرد که ایشان پانڈوان هستند مراتب
 خوشحالی بجا آورد و انواع مسرت و شادمانی بهم رسانید و ایشان را بدو لثانہ خوش
 آورده در تقدیم مراتب تعظیم و تکریم سعی موفور نموده تا آنکه این واقعه حیرت افزا
 آویزه گوش جهانیان شد و رفتند و هر چند خبر به دست رسید به یک نام و پدر و در و ناچار

که پاپایع و دیگر بزرگان دولت کمال مسرور و شادمان شدند و از غایت نبی ساطع
 خود را فراموش کردند و هر لیکن جرجو و این که بایشان خصومت قلبی داشت بغایت سرخ و
 غمگین میسایند و هر تراشت بزرگان دولت را جمع کرده در باب پانژوان استصواب کرد
 چه متفق اللفظ و المعنی گفتند که پانژوان را طلب باید داشت و بدست شفقت و مرحمت
 اشک شوی ایشان باید کرد که بنامی سلطنت تو تزلزل نیاید و بادشاهان هفت تسلیم
 ترا به پند نامی یاد میکنند و هر تراشت بهر راه طلب ایشان فرستادند و هر تراشت
 در یافته مراسم استقبال بجا آورد و تعظیم و تکریم نمود و پیغام عم نامدار به طلب خود معلوم
 کرده اند رفتن بستنای را بانمود و بزرگ کمال صبر و استبداد بکار برد تا جده شتر چار و ناچار
 پاپایس خاطر بزرگ فرستاد و را اختیار نمود و به ساعت مسعود و آوان محمود پاپایس نزل
 مخصوص گذاشت اعیان ملک و بزرگان بستنای را به استقبال برآمدند و شهر بردند
 بهیک تمامه به تقویت و دیکوئی ایشان پرداخت و غبار که درت از چهره ایشان پاک نمود
 و هر تراشت باز از سر نو تک خود را در بخش کرد و جرجو و این را به پایه تخت خود بستنای را
 نگاه داشته نصف سلطنت بدست اختیار او سپرد و راجه جده شتر نصف دیگر بخشید
 و از السلطنت او به اندر پت که حالا به دلی مشهورست از دادتا پانژوان با دولت
 قبایل داخل اندر پت شدند و به ساختن عمارات و ریاطاب و قلعه جات و ایوانا

اشتغال در زید و سامان عیش و نشاط فراہم آورده داد عشرت و کامرانی در داد و نده
 بر عدل و انصاف و بہ بذل و ایثار و لہای عالمیان بہست آوردند و بہ کار مملکت کمال
 تعمق و دوی بینی بکار بردند و با ہر کی سلوک برادرانہ اختیار نمودند

بد و تاج و تخت پدرتا زہ گشت
 دوران کار و ادش فلک یا ور سے
 بدین ہر دو بر تخت با پد نشست
 کہ آید در اندیشہ آد سے
 ہر دو ن از خط عدل تنہا و پاب سے
 ہر دو سار می کند و گل سے نشاند
 کی تیغ زن شد کی تاج بخش

ولایت ز عدلش پر آوازہ گشت
 بہر کار کو جہت نام آہ رسے
 ہمیش ہوش دل بود ہم زور دست
 نہ آن کرد با مردم از مرد سے
 بہ آزدون کس نیاورد راسے
 عمارت ہمیکرد و زر سے فشانہ
 کشادہ و دستش چرخ روشن بخش

و ذکر مشورت کردن راجہ جہد شہر و باب جگ راجہ سوہا وزیران سلطنت
 آمدن حضور خداوند سری کوشن حسب الطلب و ہدیہ ہزاران
 ہزار شوکت و شمت و رفتن او با اربن و ہمہ ہر دار السلطنت جہت
 بہت قتل این بد انجام و کشتن و گرفتن مملکت اورا بہ تہہ تمام
 بعد از ان فرستادن راجہ جہد شہر اوران خود را بہ تہہ ہفت

فتح کردن ایشان و با تمام رسیدن جاگ راجسو به عنایت خداوند کریم

چون راجه جده ششتر بفضل ایزد کار ساز بر دولت و مملکت دست یافت همت و الایشر
 متوجه بران شد که مراسم جاگ راجسو (که مراد از اختیار لقب مهاراجه الیهراج که برابر
 معنی شاهنشاهی است) بتقدیم رساند و سمنده حکومت در وسعت آباد رنج مسکون بچون
 در آوید بنا بران با وزیرای دانش اندوز و پویشمندان خرد افروز مشورت نموده
 اتفاق رای ایشان حضور خداوند سستی کرشن را از دوار کا کلیت توجه و اجتناب
 ایشان بدینجاح استعمال بمعنان ظفر و اقبال باحترم و خدم بسیار بطرف دارالسلطنت
 دلی متوجه شدند چون خبر قریب وره و او و گوش اهل دلی رسید تمامی شهر را آیین استقبال
 و ارکان سلطنت و اعیان مملکت به استقبال رفتند راجه جده ششتر با هزاران مستر
 که و فریاد استقبال برآمد چشم انتظار فرشی راه ساخت و در شوق زیارت جمال این خدیو
 بیله حال دلی بقرار و خاطر بر اضطراب داشتند

گماست طیل خوشگویی گو بر آواز	صبا بقدم گل راج روح بخشید باز
غم است و شادوی خار و گل نشیب فراز	و فلان بچر کن ناله زانکه در عالم
نظر بر روی کسی بر نیکنی از ناز	نزار وید و روی تو ناظرند تو خود

اگر بسوزد ستای دل آورد ناله کمن دم از محبت او میزن و بذر دلساز

قرآن خداوند بنده نواز بدان مقام فرخنده فرجام در رسید و گرم روان نشا و راه محبت را بشرف قدیوس خود مشرف گردانید تشنه لبان و ادوی تنایب سرچشمه مراد رسید
و مشتاقان لقا به نظاره روی صفا جام آب بقا کشیدند

داور سلطان نشان آید ہے	سرور گیتی ستان آید ہے
اور و سرور چه میگوئی بگوے	صاحب هر دو جهان آید ہے
سوی مینی که پسنداری مگر	نوبهاری بیخزان آید ہے
مهربان بر خلق باید شکر یار	شهر پارچه بلبن آید ہے

راجہ بدشتر آن والا جناب را ایشان و شوکت تمام مدارا خلافت آورد و مقدم ہایون
را گرامی داشت و انواع عزت و خدمت بجا آورد و بعد از آن کہ خاطر اشرف از آلام
سفر بر آسود در باب جگ را جسوا از جناب ایشان مشورت نمود آن خداوند بندگان
مغضایل و محاسن این جگ با حسن وجوہ ظاہر فرمود و استحسان رای او نمود و برای
امداد و اعانت کلی و عده کرده خاطرش را مطمئن فرمود تا این شہنشاہ گیتی پناہ از یکدل
بہزار دل گردیدہ آمادہ سر انجام این کار شد و از جمہ پیشتر استیصال و تدارک
راجہ جراسندہ ہر اول لازم و ملزوم گردید گویند کہ جراسندہ با و شہابی بود عظیم الشان

در مکه و پیش فرماندهی کردی و درایت بهادرسی و کشورگشایی بر افراختی بست نه هزار
 راجه های بلند مقدار را گرفته در زندان کرده بود و تمامی مملکت ایشان را تصرف کرده
 هفتده بار با حضور سرتی کزین جنگ های مروانه کرده با لاف آن جناب چون میزدند
 که مرگ او بدست من نیست و از پورش علی الاتصال بندگان خدا در معرض تلف می افتند
 ترک متبر کرده بود و او را کما اقامت اختیار فرمودند و همان مقام فرخنده فرجام را مستقر
 دولت خود قرار دادند چنانچه برای برین قرار گرفت که از جن و بهیم بهی راهی حضور سرتی کشانی
 بر سر چر آسند رفته نوعیکه دانند و توانند کارش با تمام رسانند چه پیشتر هر چند به مفارقت
 ایشان بر ارضی نبود اما بصورت وقت و ذبح کرده تا ایشان بصورت بر همستان
 چه دارا خلافت نفیهم رسیدند چر آسند کسی از طلسم ساخته بر در دولت خود نهاده بود
 که اگر غنیمت را راه فاسد از راه دروازه در آمدی آن کوس خود بخود آواز بلند کردی
 ایشان راه دروازه را گذاشته از طرف دیوار به دو لختا تا خود را رسانیدند
 دیدند که چر آسند با مملکت و شوکت تمام بگیه زوه بدتخت مرصع نشسته است و تمام
 ارکان سلطنت و زرای مملکت گرد او در تخت او جمع آمده بهات مملکت را به عرض
 میرسانند چون چشم چر آسند برین هر سه کسان در افتاد زهره اش آب شد و لرزه بر
 اندامش افتاد گویند که آن روز از صبح شگوه های بد برا و ظاهری شدند بهر ای تلام

بروشش برآه یافته کارش و حالش برآید و بیم انجامیده بود

زخمه بر تار رگ جان میزنم	لس چو داند تا چه دوستان میزنم
زخمه بر تار پریشان میسرو	کاین نوابای پریشان میزنم
گرچه را در دل نشاط دیگر است	خنده بر لبهای خندان میزنم
در جنون بیکار نتوان زیستن	آتشم تیز است و دامن میزنم

جراسنده احوال آمدن و کیفیت مسکن و وطن از ایشان پرسید ایشان نام های خود
 داد. او در جنگ با او ظاهر گردند تو گوی با فسون و میدند که عقل و هوش از وی بر بودند
 جراسنده با سری کشن گفت که چون شمارا چند بار بهریت و ادم با شما جنگ کردن عار
 می دانم آری مروی است که از دور تیر می اندازد البته بهیم فی اجمله مرد سپاهی است
 با او جنگ میکنم و ما را از روزگار او برمی آورم

یا با مرا بر سر گردون نهیم پای	یا مردوار در سر عیت کنیم سر
--------------------------------	-----------------------------

جراسنده بعد این سخن از دیوان برخاسته با دیوان رفت و اهل حرم و پرده شینان
 خود را دروغ ساخته نصیحت با کرد و سهدیو پسر خود را بر تخت سلطنت نشاند و بقصد
 جنگ بیرون آمد تا در میان این هر دو ویلان نامدار جنگی عظیم واقع شد تا سیزده روز
 رزمی میکردند و از هر طرف تا شایان جوق جوق جمع آمد و بر کار نامه های ایشان

آخرین می گفتند آنچه در چهاردهم از توجیه حضور سمری کرشن برآستنده از پادشاه و محمی عظیم
 نصیب بهم گریه پاندم سهد پو پس برآستنده بر نهونی بخت بیدار و دستگیری طالع یار
 حاضر شده سر بقدوم افکند ایشان بالفتات خسرو ایند جای پدرش با و مرمت ساختند
 و تمامی راجه های زندانی را با کرده و خلعت داد و در طرف مملکت ایشان را نصرت
 دادند و خود با فتح و نصرت و با هزاران هزار شوکت و شمت با اموال بسیار و جوهر
 بیشماره و بی برگشتند راجه چند شهر ازین فتح خدا داد بغایت دل شاد و گریه و شکر بی
 اعانت سمری کرشن بجا آورد و مجلس های عیش و طرب برآراسته جام حقیق لاله گو
 عشرت نمودن و کسب لذات عیش و عشرت نمودن گرفتند

فرصتی زین به کجا باشد بدو جام شراب
 موسم عیش است دور ساغر و عهد شباب
 اینک می بنیم به بیدار است یارب یا به خواب

صبح دولت می دهد کو جام همچو آفتاب
 خانه بی تشویش و ساقی یار و مطرب بند لگو
 خلوت خاص است جامی امن نه بیگانه انس

چون خاطر اشرف ازین طرف جمع آمد برادران خود را به اطراف مملکت بجهت تسخیر
 ملک و حصول دولت نصرت کرد و از آنجمله از جن بظرف شمال رفت و در ملک سلطنت

و کامرو و خطا و ختن و چین و تا چین و دشت قهقاز رفت و سلاطین آن جا را
 مطیع و منقاد ساخته و ز رواج بسیار گرفته از راه قنات و کشمیر برگشت و به سیم

که بجانب مشرق رفته بود ولایت بهار و تربت و بنگاله و جزایر و بنا در آن طرف را
 فتح کرده با خنایم بسیار کوس مراجعت نواخت و سهدیو که بهات جنوب بدست نمت
 خود گرفته بود و ستمرا و بیانه و نار نول و ولایت دکن و جزایر فرنگیان و سلطنت هندیان
 و مملکت مردم یکپایان و در از گوشان فتح کرده با غنیمت بسیار روز و جو اهر و پیشمار
 قدم بر اجعت نهاد و ونگل که رو بطرف مغرب نهاده بود ولایت ماژوار و شهر و سیکر
 سیالکوٹ و کابل و پیشاور و کنار در یاسی شور را مسخر کرده و دالیان این ممالک
 را مطیع ساخته اموال و اجناس بیقیاس گرفته بدلی برگشت ازین فتومات تازه
 سلطنت راجه جدهشتر را عظمتی و وصولتی بی اندازه پدید آمد و کار و بار مملکت آب و
 رنگی دیگر یافت

<p>در روزگار پادشاهانند شمار یافت در پای آسمان بر زمین ساختند باز عتقون رنگ بوقرم و لفر و زجست دولت سپید سوخت که شد ملک تازه رو باله چنان بناز که پسלו زند بتاج</p>	<p>خود روزگار آنچه درین روزگار یافت هر کس هر آنچه خست بهر بگذار یافت بستان آرزو شهر میوه و آری یافت ملک فرین سپرد که دولت هزار یافت از بسکه تخت پایگی استوار یافت</p>
---	---

مغرض چون بعنایت پروردگار جمیع سلاطین روزگار حلقه اطاعت بگوش گشود

بر امدان دانش بنیاد جامع و نظریه دار اخلاقت اندر پست رسیدند منجمان قیصر رس و
 انترشناسان صبح نفس ساعت جنگ قرار داده اظهار تهنیت و فرخی کردند تا محبت
 تا محبات بنام شایان بهفت اقلیم و پادشاهان با سخت و دریمم بذریعه سفیران کل روان
 و کیدان شیوا زبان روان داشتند در آمدک فرصتی ساطین جمجمه ها و فرمان بان
 خورشید کلاه بفر و شوکت تمام داخل اندر پست شدند و جناب بیاس و یو و دیگر کیشران
 منیشران هم بقدم میمنت لزوم این بزم را اعزاز می بخشیدند بالاخر سهدیو برای آوردن
 راجه و هر تراشت و جرجو دهن و بهیک پتامه و درونه چارج و کرپا چارج روانه هستند
 شد تا و هر تراشت با اتفاق جرجو دهن و بهیک پتامه و دیگر بزرگان دولت بان شوکت
 و داخل دهل شد که تا شایان راجه بر حیرت افزود و نظار گیان است
 بزم سرت رونو -

در لشکر تیغ ساوه قطار از پی قطار

از پیش صد جنیت با تین زرنگار

در کپوت و شاقان با زلف تا بدار

بر هر رخ رفته صیت شو شو زهر کنار

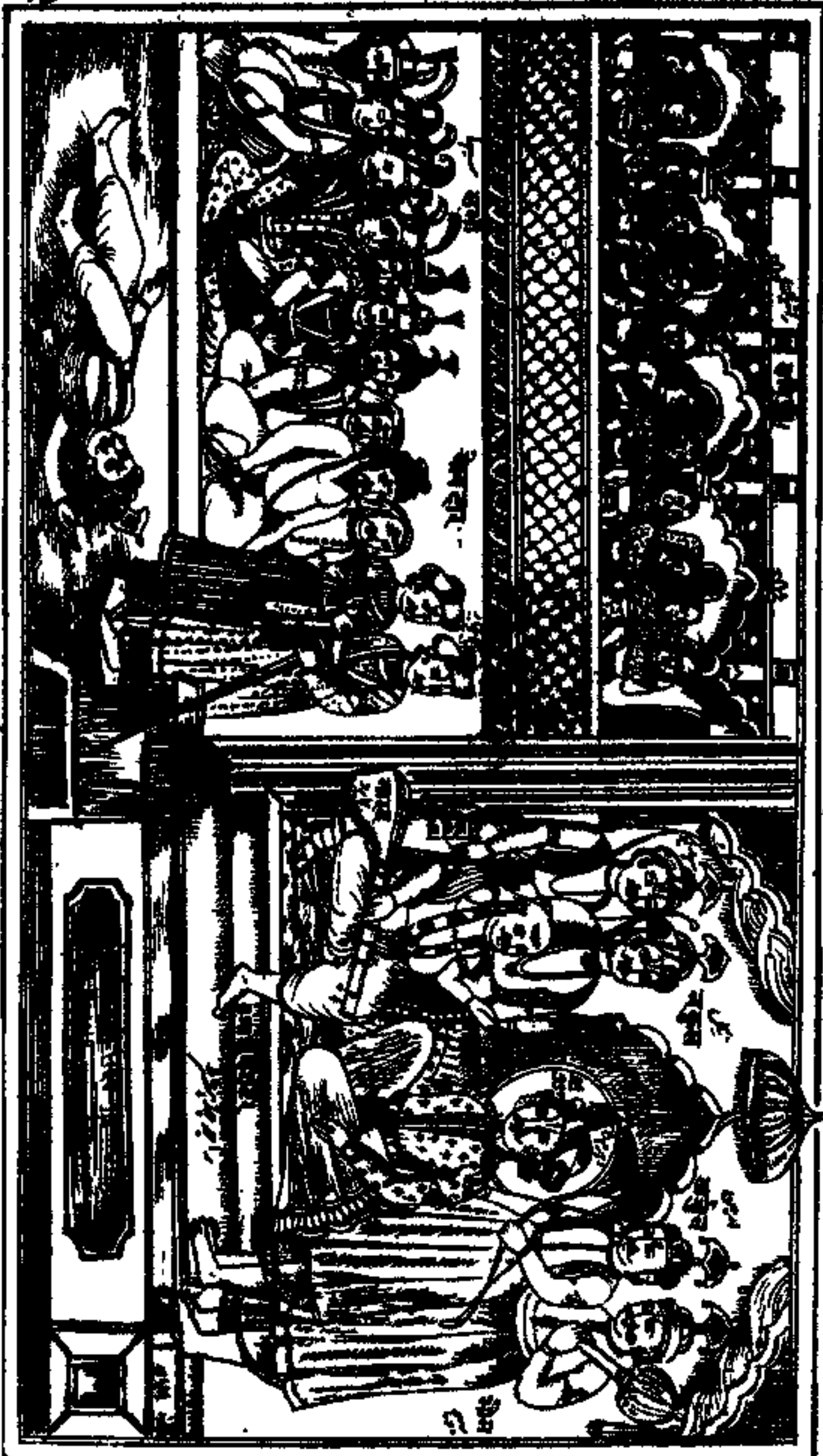
در موکبش سواره گروه از پی گروه

در پشت خدیجهت با تیغ زر نشان

از کپوت سواران با تیغ تا بناک

بالا گرفته بانگ سوار و زهر کنار

بعد از این عظیم و مکریم بزرگان و سائر همانان زیاد از حد و بیان بجای آورده خدمات

سجده

تعمیر کاران اینجا در حضور سکران و پادشاهان و شاهزادگان و ملوک و سلاطین و امیران و...

کارهای جنگ بجمع بادشاهان و سلاطین تقسیم فرمود و از آن جمله جرج و دهن را بر کار و با
 خزانة مقرر نمود که در دست او تاثیر بود که هر قدر زر صرف کردی و وبالایان
 در خزانة فراهم آمدی اما او را برین حال و قوت نبود بدین مصلحت او را برین کار
 مقرر ساختند جرج و دهن که با پانده و آن خصوصیت داشت خواست که دولت ایشان را
 تلف کند تا کار و بار جنگ بر هم خورد اما از تاثیر دست او دم بدم مقدار خزانة افزون
 می شد جناب بیاس و یورین روز مسرت آمد و ز به نفس نفیس خود کارهای جنگ را
 سرانجام میدادند و دیگر که پیشران و زاهدان و غابدان پید را به آواز دلکش
 می خواندند بالاخر با حسن جوجه کار این جنگ به اتمام رسید و القاب شاهنشاه
 بر راجه جرج و مسلم گردید وقت رخصت آنقدر زر و جواهر فیل و گا و و اسپ و
 دیگر نفایس هر دیار به بر همان و رکیشران و بادشاهان و بزرگان در واد که ابتدا
 آن خارج از احاطة تقریر و تحریر است گویند که چون بزم رخصت بادشاهان ترتیب
 یافت و وقت گذرانیدن پیشکش و تحایف در رسید حضور خدا و مدسری کرشن را
 بر جمیع بزرگان و بادشاهان ترجیح دادند و اول این رسم را به آداب شاهانه
 با جناب ایشان دادند و مدسری ببال فرمانروای چندیری که سپهر عمده مدسری کرشن
 بود و به آنجناب طریق خلالت و شقاوت می سپرد برنجید و سخن های درشت و

کلمات سخت نسبت آن جناب بزبان آورده از مجلس برخواست را چه جدت شریف
 هر چند پیرایه فحاشی در برش نمود به نصح و پند و مواعظ از جمد آن گم گشته راه
 خرد را زهنونی فرمود از آنجا که ایام حیاتش بی پایان و بهار زندگانش به خندان
 رسیده بود بنا بر آن برین پند سودمند کار بند نه گشت و همچو آشفته مزاجان و جنون
 زدگان گریبان عقل و شعور دریده همان طریق یا وه گوی و هرزه سدرای
 پیش گرفت

نصیحت گری با خداوند زور	بود تخمی افکنده در خاک شومر
نصیحت موافق بود شاه را	که از کبر خالی گشت راه را

بزرگان نهم بر کردار و گفتار او بر آشفتنده آماده برتا دیب او گشتند از آن چو
 بهریم سخنچو است که او را از خیر آبدار بکشد و سترای این بی ادبی با بکنار شش نه
 بهریم پیامه مانع آمد و گفت که چون مرگ او بدست ستری کرشن است ترا برین کار
 جد و جهد نباید کرد و آفتاب عمرش بر لب بام و روز حیاتش قریب بشام رسیده است
 همی دم شربت فنا می نوشد و جامه همت می پوشد گویند که چون سس پیل
 ولادت یافت و نهمان مرگ او از دست ستری کرشن ظاهر کردند همه او بسیار
 از بسیار اند و گمین شد وقتی که ستری کرشن بدیدن او رفت او از جناب ایشان

عبد گرفت که تا وقتی که صد بار محکوب بی ادبی با جناب شمانگر و دیگر گزبرگز بازار و کشتن این
 ماضی شهنشیرین سبب سستی کرشن انتظار میکرد و چون صد بار نوبت گستاخی و سخت گوئی
 او رسید سستی کرشن برخاست و رو به حاضرین مجلس آورده گفت که یاران بیخیزند که
 این نادان چه قدر شوخی با من بکار برده و در بزم شاهان مرا بدلت و خواری یاد
 کرده و هنوز هم ازین بزار قای و هرزه سراسر با نش نیاسوده حال کشتن او
 داخل گناه نیست این بگفت چکر را برگردن سبب لیل انداخت سستی کرشن همچو گوی غلطان
 بر زمین افتاد و چاند مروحش مثل شعله از بدن او بیرون بسته بفلک شد و از آن جا باز
 پس آمده در دهن سستی کرشن فرود رفت غریب از نهاد حاضرین این سخن برخاست و هر یک
 ازین واقعه عبرت افزا بشگفت و حیرت افتاد همه سر بقدم سستی کرشن نهادند
 زبان بر ستایش و نیایش کشاوند.

داورا قدرت تو داری هر چه خواهی آن کنی	تاج از شاهان ستانی بر زمین غلطان کنی
مروه را جانی تو بخشی زنده را ایجان کنی	هر گدائی را که خواهی درومی سلطان کنی

القصه بعد این واقعه فرماندهان هر ولایت به هزاران هزار شوکت و حشمت
 به ملک خود با برگشتند و از نفایس گران از زر و نوا و رسیه پها که وقت خصیت یافتند
 بغایت مسرور و شادمان گشتند چون وقت وداع کوروان رسید پانده و آن چو چون

بجهت تماشای عمارت خود که می ویت از طلا و جواهر و بلور ساخته بود و آن حق عمارتی مثل
 در جهان دیگر نبود متوجه ساختند در آن وقت بهم و آرجین معه اراکین سلطنت همراه
 بودند صنعت گران این عمارت به آن خوبی و خوش اسلوبی ساخته بودند که جای حوض آب
 بود و یواری نمود و هر جا که دیوار بود شکل حوض بنظری آن همچنین بسیاری صنایع و بنا
 بکار برده بودند چو دهن هر دو جانعلی کرده خجالت فراوان و دولت بی پایان حاصل
 نمود و یقین فرمود که پانژوان او را محض برای دولت به تفریح عمارت تخریب داده بود
 این ملان تازه ضمیمه کرد و رت های قدیمه گردید بالاخر از سیر عمارت برگشتند و هیچ مزاجت
 وطن کردند راجه چند هشتاد وقت رخصت به دهر تراشت و راجه چو دهن و به یک تاسه و
 در و تا چارج علی قدر مراتب آنقدر زرد و دولت و مخالفت و نفاس پیشکش نمود که در
 بران متصور نیست و تا چند منزل مشایعت ایشان کرده به انواع عذر خواهی و
 فروتنی یگان یگان امخص نمود.

و که تمار باختن کوروان با پانژوان گرفتن ملک مال ایشان آواره
 شدن این هر پنج خبر او را ان معه در و پدی بدشت و بیایان بسز کردن
 و فانه سه سال درین مصائب بی پایان و مخنی گشتن بسال سیزدهم
 حسب قرار داد و با ز ظاهر کردن خود را بسال سیزدهم با دلهای شاه

اواخر از او

را و بیان اخبار و ناقلان آنها چنین روایت کرده اند که چون جرجو دهن از پیش پا درون
 به دار الخلافت استناب پور رسید از غایت حسد و ناتوان بینی بی طاقت شده بر بس
 ناتوانی اقامت چند آنکه از کارهای ملک و مال خبر سے نداشت بالآخر این را تر را
 باشکن در میان نهاد و چهار که کار خود را از رای ناصواب او طلب نمود و از غایت
 بد نفسی و فرومایگی جرجو دهن را به قمار بازی ترغیب داده گفت که بجهت مدارک دشمن
 بهتر ازین تدبیری دیگر نیست پانته وان را از استناب پور طلب کرده با ایشان قمار باید
 و زر و دولت و ملک و مال از ایشان بدین حیلہ باید گرفت جرجو دهن که ایام ادب باش
 نزدیک رسیده و اختر طالع اش از اوج رفعت چمنیض تکبت آرمیده بود این ای
 ناصواب را صواب انگاشته او را آفرین و تحسین کرد و بجهت تقدیم این کار کمر بست
 چست بستم بکار پروازان دولت و اعیان مملکت فرمان داد تا بارگاه عظیم پرا فرشتگان
 و از آرایش گوناگون و پیرایشن بوقلمون بر آراستند

زهی بزهی کزان اطراف چون خلدیرین گشته	زهی زهی کزان کناف کناف عدن استین گشته
از ترتیب نهاد و رسم و آیین حسنین جای	تو گوئی عرصه مجلسی شست هشتمین گشته

بعد سرانجام این کار جرجو دهن بخدمت استناب پور تراشت پذیر خود رفته است دعای طلب

پانژوان نمود پدرا چون بنشار پسر و حالت معاملات معلوم کرد پسر را نفرین نمود و این
 کار منع آمد اما جرج و دین نصیحت پذیر نشنید و استبدادی و اصراری بجهت طلب پانژوان
 زیاده از حد و بیان نمود بالاخر دهر تراشت به اقتضای محرم پدرا از جاوه مصلحت
 قدم بیرون نهاده پدرا را به طلب پانژوان فرستاد اگر چه پانژوان به آمدن پانژوان پور
 راضی نبود و اما بجهت استرضای عم نامدار خواسته و ناخواسته به اتفاق دور و پدرا
 به پستان پور رسیدند و بعد از حصول ملازمت دهر تراشت در محفل قمار بازی نشستند هر
 که پانژوان به عقل و فراست یگانه و در دانش و هوش منتخب زمانه بودند اما چون تقدیر
 امری دیگر میخواست عقل ایشان از جا برفت تا بغیر غور و تامل در آن انجمن دشمن
 که در حقیقت برای تخریب ایشان ترتیب داده بودند خود را داخل کرده متکلم و
 مشتعل این کار بد شدند سایر بزرگان این دولت مثل همگی پانژوان و ناچار ج
 پدرا و کراپا چارج حاضر بوده تا شامی این روز بد می نمودند و ساسن از جانب
 جرج و دین آثار قمار بازی نمود و از این طرف راجه جده شتر غافل از نیرنگی تقدیر
 مقاتل حریف نشست

	او خفته و مانع خفته بیدار هر پرده بنان کدام بازی است	او ساده دل حریف پدرا کار غافل که نقش فتنه سازی است	
--	---	---	--

شد گرم مقام فسون ساز	زد نقش و فل حریش کج باز
هر دم بفسون حساب و دانه	می بُرد خسرانه در خزانه
آشفته بعد جنون نظر باخت	تا مال و مثال خویش بر باخت
چون کرد مال و گنج و ربار	بر ملک فاده نوبت کار
صد بازی تازه بر صفش کرد	کان هم بفریب از کفش برد
شد هر دوز دست ققنه با مال	انی ملک با و بماند نه مال

القصه چون از اسباب سلطنت و از مواو و دولت و شمت چیزی با و نماند نه بهت
 به رانی در و پدی رسید تا آنکه ترا و فلک طرفه باز سه بکار برد که این قرعه نیز بکام
 دشمن انداخت و مکرانی تازه بر جراحت ایشان در انداخت به ظهور این واقعه
 هوشش با جهان در چشم پانده و آن تیره شد و جامه حیات بر بدن ایشان تنگ آمد
 کور و آن مراتب خوشحالی بجا آوردند و کوس شادمانی بلند آواز کردند و ساسن
 پایهای جرجو و هین در و پدی را کشان کشان در آن انجمن حاضر ساخت و خواست
 که او را سر محفل برهنه سازد و در آن وقت در و پدی سری کرشن رایا د کرد و از قدرت
 آن خداوند هر دو جهان چندان جامه بر بدن او نطا هر شد که هر قدر و ساسن رخت
 از بدن او میکشید جهان صورت جامه دیگر برمش پیدامی شد تا آنکه دو ساسن خسته شد

در مانده شد و دستهای ایشان ز کار ماند غریب از نهاده اهل مجلس برخاست همه بالعنت
 بر جرجو دهن و کرن و دو ساسن و شکن می فرستادند و جرجو دهن را ازین حرکت
 قبیح و فعل شنیع باز میداشتند بالاخر جرجو دهن باز چه پانده وان گفت که یکبار دیگر قمار
 بازییم اگر قرعه بنام شما افتد هر چه باختید آمد از آن شماست و اگر باز قرعه بکام من افتد
 دو از ده سال شما بصحرای بیابان باشند و سال سیزدهم چنان با مخفا بگذرانند اگر در آن
 سال شمار ایابیم باز شما دو از ده سال دیگر بصحرای بیابان پانده وان بامید یار سه
 تقدیر باز بر سر بازی نشستند و از نامساعدت بخت ناسازگار و اثر و فی طالع ناهنجار
 باز همان آتش ناکامی در کاسه دیدم درین صورت پانده وان از آنجن برخواستند
 بجهت ایغای و عده راه صحرا پیش گرفتند بزرگان دولت و اعیان مملکت از خور و
 بزرگ همه تالان و گریان همراه می رفتند و دریا دریا اشک از دیده می ریختند

زین کج که درید ناگهش کوشش	بیگانه و آشنا در افسوس
ز افسردن این همه بار خندان	آنگشت گزیده گل بد امان
دوران قدح طرب بخون زو	قرآبه عیشش و اثرگون زو
ایام بکینه اش کمر بست	دل را که نشاط بشکست

نظاره گیان کارنامه و هر و تماشایان اوضاع سپهر دریا بند که پیش ازین بچند ساعتی

این نونهالان گلشن بادشاهی و این نو باوگان بوستان سلطنت و جهان پناهی با چاه
 خسروانی و شکوه جهانبنانی بر فرش مخمل و کجواب و بر بستر گل‌های تازه و شاداب آرامی
 داشتند و احسرتا که بعد از وی چند از بیدادی این چرخ ستم‌شمار و از انقلاب این زمانه
 خدا را از قصر و ایوان دور و از اسباب تنعم و تعیش همچو گذشته چون تهیدستان قسمت
 همچو بلاکشان با دیده کربت با حالتی شرمناک و چشم‌های نمناک قدم بر خارزار و پاهای بیابان
 و کسار گذاشتند

فلک با مردم ممتاز خصمی بیشتر دارد	المان اول کند آواره تیر روی کش را
-----------------------------------	-----------------------------------

درین سفر خطر اندر حسین نجی با سینه و نفر دیگر خدمتگاران و اهل و عیال ایشان
 همراه بود و دهم پر و همت که مدار المهای سلطنت بود و تیر سعادت همی داشتند و قصد پندون
 چون بکنار دریای گنگ رسیدند بسیاری زاهدان و فایده‌ان و خدمت ایشان اظہار
 در مندی کرده استمدعای رفاقت ساختند و چند پانده و ان بکال عجز و انکسار استمدعا
 ترک این تکلیف نمودند اما ایشان از اراده خود با باز نیامده همچو سایه همراه این بزرگان
 بلند پایه روان گشتند چون تعداد جماعت ایشان قریب هشتاد هزار نفر رسیدند بیشتر
 بسیار متفکر بود که چه جهت مهمانی ایشان چه باره کند و دهم پر و همت افسونی بر آسے
 پیشش حضرت تیر اعظم به دستش شریبنا موخت تا به برکت آن آفتاب بصورت برهنه

تو در اظہار کردی و بی گمان ایشان عطا فرمود و گفت که هر قدر طعام از او طلب خواهی کرد خواری
 یافت و بعد خوردن در ویدی با تمام خواهد رسید چه شکر حصول این دولت عظمی بسیار
 از بسیار شادمان شد و شکر خدا بجا آورد و مقارن این حال سری کوشن احوال خانہ خرابی
 پانڈوان شنیدہ باولی آزرده و خاطر می پرمرده بجا مک بن کہ مقام قیام این دارگان
 کوی بجا و زخم خوردگان شجر چغایو دور رسید بر حالت پرطالت ایشان بسیار از بسیار
 است فرموده کمال ولداری و مخواری نموده بشارت داد کہ عنقریب اساس دولت
 دشمن از پا درمی آید و تخت و سلطنت شہریاری از پای شمارفت آسمانی می یابد

یوسف گم گشته باز آید به کنعان غم مخور	گلبدن خزان شود روزی گلستان غم مخور
بان مشو نوید چون بافتند از سر غیب	باشد آمد پرده بازی بانی پنهان غم مخور

تا ازین بشارت تازه و محبت بی اندازه خاطر زخم خورد و ایشان را مری بہر رسید
 غنچه و لها بشگفتگی گراید بعد چندی آن خداوند سبحد را خواہر خود را کہ زن آرجین بود
 بنظر آلام این سفر مصیبت اثر همراه گرفته بطرف دوار کا علم مراجعت برافراشت و
 درشت دمن پسر را چہ در و پد کہ بہ چیت انظار و در و شدی این و در و مندان آمدہ بود
 ہمشیرہ زادگان تو در اہمراہ گرفته بطرف ولایت خود نشانت درین روز غم اندوز
 کہ برق مصیبت بر خرم احوال پانڈوان افتادہ و قزاق فلک اسباب عیش و نشاط

ایشان را بتاریخ داده از بزرگان دولت و فرماندهان سلطنت آنجا که از اخلاص و
محبت اثری و از لذت و مصیبت زدگان خبری داشتند جو ق جو ق گردا کرده
از اطراف و اکناف بهر صبح و شامی بخدمت سراپا افتاد ایشان می رسیدند و با اظهار
خلوص هم روی مرهم تر خاطر خسته و موسیاتی و دلهای شکسته می شدند چنانچه چنانچه
بیاس دیو از غایت نوازش و مرحمت در جهان مقام قیام تشریف شریف ارزانی داشتند
و آن غنچاری و درومندی دادند و افسونی تازه به ارجمت آموختند که به برکت آن او
بعالم ملکوت شتافت و عبادت های شاقه بجا آورده سری هماد یو برابر خود هم بر
ساخته بسیاری اسلحه از ایشان یافت و در مجلس آن در هم رسیده شرف اندوز ملازمت
گردید و چند سلاح حاصل نمود و علم تیر اندازی و دیگر علوم امثال آن آموخته
و افسان مدورین دو از ده سال انواع مصائب بر ایشان گذشتند و نیز بسیار کارنامه
مردانه از دست ایشان برآمدند که اگر خامه سوانح نگار به تفصیلش متوجه گردد کار بدست
گشود گویند که چون خبر کامیابی پانژوان و کارنامه های شگرف ایشان متواتر بگوش
گوشان رسید جز جو دهن از غایت هراس نقد حواس در باختند بیشتر مضمحل و سراسیمه گردیدند
آخر رای بر آن قرار داد که چون پانژوان هنوز استقلالی کامل حاصل نه کرده و
تا حال اسباب جنگ و جدال چنانکه باید پیش خود جمع نه آورده اند بهتر آنست که

پیش از وقوع امری و در آن حال و قبل از طلوع نیرا قبال در کابک بن رسید و بیستی
 که و انم و بیستی که توانم کار ایشان با تمام رسانم بدین خیال محال ویدن گله گاو ان و
 سیر و شکار را جمله ساخته با تقاق شکن و کرن و دیگر بهادران صفت شکن در کابک بن
 رسید و به چند فرقی دور تر از پانده و ان طرح اقامت انداخت و به تعمیر عشرت گاه بی
 متوجه و مشتغل ساخت قضا را و در ان مقام گن بهر پان و قلی و تصرفی تمام داشتند
 بهر و این تصرف بهجا ایشان جنگ و ستیز و آوردند و جو بهن به غوری که داشت
 این کار سخت را آسان گرفته دست بشمشیر نهادند هر پان بعد جنگ ای سخت جز جو بهن
 دیگر بهادران تیغ زن را دستگیر کردند ازین جماعت فتنه انگیز تنها شکن بهالتی زار و نزار
 پابگر نیز نهاد و بدرگاو سلاطین پناه راجه چهار شهر رجوع آورد و استدعای اعانت ساخت
 این معدن مروی و جو اهر اخلاص نظر بر اعمال و افعال این جامعه نکرده بعد از نمونه اعدا
 تدارک این واقعه کرمیت چیست بست و آرجین بر او رخ و را بتاویب گند هر پان
 گسیل کرد تا از زمی سخت در میان آرجین و گند هر پان واقع شد گند هر پان بهر بست یافته
 در صلح زدند و جو بهن و دیگر گرفتاران پنج بده بله سخن را با فالتی زار و نزار همراه
 آرجین بحضور این خداوند شوکت شعار و در آوردند این خدیو جرم بخش عذر پذیر جو بهن
 و رفیقان او را از دست ایشان مخلص ساخته کمال شرفقت بر او را اند بجال و بهجا آورد

از دست محنت غبار طلال از چهره پاک نمود جز جو دهن که به جنب بد اعمالی با سنے خود
 امید این روز به نداشت سر خود را بزا نوی نداشت فرو آورده شکر پد این عنایت
 بر او راند و التفات خسروانند او نمود اما در باطن خستی تمام و ذلتی مالا کلام برداشته
 ذائقه حیات بر خود تلخ ساخت و آتش غیرت و انفعال طیب شده او را از جبا و ک
 انصاف بیرون انداخت تا بخاطری آشفته عملتی دل گرفته به وطن رسید و بهای آنکه
 از پنین احسان تازه و محبت های بی اندازه گرانبار منت پانڈوان گشته به ترک مخالفت
 اختیار مصاحت راضی شو و پیش از پیش متوجه استیصال و مشغول تخریب این مقبولان
 بارگاه نو و اجلالی گردید اما غافل ازین که نظر کردگان بارگاه الهی را از تند باد مخالفت
 مخالفان چه زبانی و برگزیدگان بارگاه لم زلی را از دست برد جنود دشمنان چه نقصان

هزار و شصتمی گفت قصد هلاک	اگرم تو دوستی از دشمنان چه دارم پاک
---------------------------	-------------------------------------

تاریخ این حال سال دو و از دهم به پایان آمد بموجب قرار و او بر ایشان لازم شد
 تا یک سال منحنی باشند بنا بر آن همراهیان خود را چه از اهل خدمت و چه از رفیقان
 دولت و چه از زاهدان و عابدان همه را مخص کردند بر حالت یکسی و تنهایی ایشان
 هر یک را ذل به و رو آمد و بی اختیار جوی اشک از دیده باروان و دل بهم

مرغ بسمل طپان شد

که عمر من همه بگذشتند بلای فراق	سبا و کس چنین ستمتلائی فراق
کشیده محنت یا مود و پای فراق	غریب عاشق بیدل فقیر و سرگردان
که داو من بستاند و بد جزای فراق	کجا روم چه کنم حال لکرا گویم
مگر که ز ادم را دور از برای فراق	من از کجا و فراق از کجا و غم ز کجا

از آنجمله و بیوم پر و هست که جوهر و قاف و اخلاص دولت خواه بالا اختصاص بود با خاطری
 در دست چند نصاب ارجمند و پند های سودمند آویزه گوش هوش ایشان نمود و گفت که
 هر چند پیش شما با دشما بان و خصم هر چه دانش نشان زبان سخن کشاد و سرمایه دانش و
 هوش نهادن چراغ پیش آفتاب نمودن و حکمت بر آفتاب نمودن است اما چون خیر خواهد
 بلا اشتباه فرعون است که آنچه در جای پای خطرناک از مفاد و مضار دور یا بند بر آنها رشت
 قاعده متعذر نمانند خصوصاً برین بنده در گاه که پرورده این نعمت و دست برداشته
 این دولت بوده است فرض عین فرض است که درین حالت پرطالت که چنین
 سفری بر نظری در پیش است چند اصول ملازمت پیش شما عرض دارم امید است
 که آنرا بخوبی نگا بردارند و قدم ازین جاده بیرون نگذارند تا بحیث تمام این ایام
 آرام را بسر آرند و ایلی و گزندی بر ذوات مقدس شما نرسد و آن اینکه هر کس را دولت
 ملازمت واجب است که جوایز رضای خداوند باشد و کاری نکند که موجب زاری و غم

او گرد و مهر وقت در امید و بیم باشد سر رشته او ب احتیاط گاهی از دست نماند و نگذارد
 و بر التفات ولی نعمت تکیه نکند و هر روز خود را لازم نوشته و بر کارهای متعلقه سرگرم
 باشد و در مجلس ایشان بجای بنشیند که او را کسی از انجا برتخت نهند و در بارگاه دست بسته
 بایستد و محافظت دل و چشم و زبان نماید و در مجلس ایشان کور شده بیاید و گنگ شده
 بر خیزد و در همه اوقات راستی را شیوه خود سازد و که هیچ چیز بدتر از دروغ و کذب نیست
 از مقرران ایشان هر طاعت و توابع پیش آن بر تاشکاتی و حکایتی خلاف او بگوشش
 ولی نعمت از و نرسد مزاج با دشما بان و حاکمان چنان واقع شده که اگر جگر گوشه و فرزند
 هم باشد به هنگام سیاست هیچ نسبتی با ایشان ندارد و با دشما بان راه آتش سوزان
 نسبت داده اند که اگر در می مانند بی نور می مانند و اگر نزدیک تر شوند از خطر زمین نشینند
 بهر حال سرشته احتیاط و اعتدال نگاه میداشت

اگر صد سالی گبر آتش فروزند	چو یکدم اندران اقتد بسوزد
----------------------------	---------------------------

و انانجوف در جایاید بود اگر بر تبه قربت اختصاص یابد از بدگویی خلق محترز باشد و
 و تا تواند کار خلق الله بسازد و در وقت ایستادن احتیاط کند که بدست راست
 بایستد بایست چپ از ایستادن محاذی و عقب محترز باشد مگر آنکه حکمی با مور باشد
 و هر سخنی که با دشما بان بگویند به سمع رضا و کمال توجه باید شنود و در خدمت و حضور

ایشان تمام تر گوش و هوش باید بود رعایتی که از جانب ایشان بود واقع شود محض کرم و
 عنایت ایشان تصور کند نتیجه هنر و حسن خدمت نمود و در جمیع حرکات و سکنات چه در
 نشستن و برخاستن و چه آمدن و رفتن و چه در خوردن و پوشیدن و چه در دیدن
 و شنیدن با ادب باشد و از سرفه و عطسه و تمپازه احترام نماید و اگر او را محرم ستری
 سازند چه کتمان آن راز بگوید اگر بخدستی معمور سازند که خلاف حالت او باشد بدل و
 جان قبول کرده و تقدیم رساند و هرگز بخاطر خود نیارد که این خدمت خفیس لائق همچو من شایسته
 نیست اگر خلعتی و تشرفی ارزانی فرمایند خود بپوشد و بدیگر نه بخشد پانند و آن بشنیدن
 این نصح گران ارزمنت پذیر آن پیر صاحب تدبیر شدند و او را از خصت کرده راه
 بیرون نکشیدند و در نزدیکی بیرون نگرسید و تغییر لباس کرده و نام های خود را
 تبدیل داده بخدست راجه رسیدند و ملازمت او اختیار کردند چنانچه از آن جمله
 چند تن بر مصاحبت و تبسم به مشرقی مطبخ و آرجن به تعلیم رقاصی دختر راجه سید یوبیر انوری
 و کل به داروغگی گاؤخانه و درو پدی به شاطلی زن راجه امتیاز یافت رفته هر یک
 از ایشان بوفور حسن خدمت جامی و راهی در دل راجه پیدا نمود در روزی یکجک برادر سز
 سدیشنا زن راجه که خیلی بشجاعت و بسالت مشهور عوام و در امور سلطنت دست و
 دستی تمام داشت خدمت خواهر خود حاضر بود ناگاه نگاهش بر صورت زیبا سز

فرود پی افق و حسن لغز پیش کار این بدکار تمام ساخت و از جا و سلامت بگویند سلامت
انداخت خاطر بیتابش در صحرائی جنون آواره و چاه منتهی بهر و شکیهایی بیخبر تیرگی زده شد

نیدانم کرا ویدم که از خود پیر و دهر و تهر | بمون آهسته تر گوید سهار کپاد و در گو شمر

آنچه بچو تنگ نظر فان کم بایر خیر و دیوانه کشته و پرده شرم و حیا دیده پا برده او صاحب
بنا و بانو اهرنجو و حالت تعیش و دل بستگی و ماجرای بیتابی و آشفتگی خود و در بیان آورده

استدعای موصلت و بهجت او کرد و بدیشارانی که با برادر خود و الفت جانی، عشق
و رضای او را بر همه کارهای مقدم می پنداشتند با در و پدی بدین باب اشارتی کرده و خواست

که طوطی را با زانوی هم نفس کند آن نور رشید طلعت پیکر عصمت ازین سوال سراپا طلال
مغموم و مکرر و سر اسیمه و مضطر گردیده بارانی عرض نمود که از غایت لطین و مرحمت

که خداوندان بر بندگان خود می باشد مرا ازین خدمت و در و بتقدیم امثال این
مورسند و پای و داشت قطع نظر ازین که داغ بدنامی بر چهره احوال من نشسته و

خبار بی عصمتی انم را فرا گیر و بیخ آنخاص از عالم ملکوت بر من متعین اند که تحفظ کالاسه
صحت من می نمایند هر کس که دستی بر من دراز کند کاش با تمام و صبح حیانتش بشام رسد

سپه نشنا برین گفتار صداقت آثار او اصلاحات فکری کرده جامی از با و در خواسته
پیشانی شمع شهبان جهان بینی در و او که به برادر او رساند در و پدی با دله

دو نیم و خاطر می پر از امید و بیم محض و کجک شتافت و بر هر قدمی یا و حافظه حقیقه می ساخت
 کجک چون دید که آن سر و بوستان رعنائی و تازه نهال حدیقه و لر بانی چون تدر و
 گوهر ساری یا کبک مرغزاری بسوی عشر نگاه اومی آید از فرط نشاط و جوش لب ساطع بخود
 گشت و جهان را بکام و پاوه مدعا در جام یافته و بنیالات خام و هوس های نامتسام
 در افتاده بزبان حال میگفت

از بخت شکر دارم و وزیر روزگار هم
 جامم بدست باشد و زلف نگار هم
 وز می جهان پرست بیت میگسار هم
 مجموعه بخواه صراحی پیار هم

ویدار شد میتر و بوس و کنار هم
 زاهد بود که طالع اگر طالع من است
 ای دل بشارتی و همت محتسب مانند
 خاطر بدست تفرقه دادن زیر کیست

اما نمیدانست که این همای دولت در دام کس نافتد و این کار بد نتیجه غیر نیک باشد و بجز
 در رسیدن در روپدی اظهار نیاز مندی کردن گرفت و دست در دامن او زد آن
 عصمت نهاد و دامن خود از دست آن نامراد رها کرده مشتی منقبوط بر روی کجک زد
 کجک از آن ضرب بر زمین افتاد و روپدی چون برق و باد از خانه آن بدنها و بیرون
 آمده در مجلس بدر آمد رسید و بعد اظهار ماجرای بی اعتدالی آن بدست آغاز گریه و زاری
 نمود و در آن کجک هم بهمان سخن خود را رسانید و عاصم اخون و هر اس به خاطر خود

نیاورده موسی در ویدی برگرفت محافل آن آفتاب که از عالم ملکوت بمفاظت او مقرر بود
 لکدی چند بر کپک زدند که از آن کپک بر زمین افتاد و راجه پیراٹ ازین حرکت ناشایسته
 کپک را سرزنش کرد و استمالت در ویدی کرده اشک از دیده های او پاک نمود بهیم و
 جدت شتر و ارجن هر پنج بر او روان تا شای نیرنگی تقدیر می نمودند باقتضای مصلحت شاکر
 بر شای ایزدی صابر بقضای سردی بوده خون جگر می خوردند آخر شبی در ویدی
 پاهیم گفت که حالایی اعتدالی کپک از حد گذشته و نوبت بان رسیده که از دست این
 بیباک و سنگدل شیشه آبرویم بشکند و جامه عصمت پاره گردد چندین صبر و شکیب بر روان
 نمی زبید و خاطر مضطر از فرط اضطرار نمی شکید آنچه توانی بساز و کار امروز بفر و ایند
 بهیم ازین سخن های عبرت خیز و کلمات درد انگیز قسم خورد که امروز تا کار این بد انجام
 به انجام رسانم خواب و خور را بخود از من نگردانم بدین قرار داد و در ویدی با کپک
 ملائمت آغاز نهاد و آن سید کار بد انجام را از سخنها ی دل فریب و وعده های غارتگر صبر
 شکیب و دوام فریب انداخت کپک ازین تملطف جانان و مهربانی های این نامهربان
 میگفت که اگر نه بستم بر سر پاری و زمانه نه در پی مددگاری ست چرا این یاریو فایر
 و فاست و چرا این بانی جور و جفا آمانه ترک جفا

ساقی نور باد و برافروز جام	مطرب بگو که کار جهان شد بجام
----------------------------	------------------------------

چندان بود که شمه ناز سہی قدان

کاید بجلوه سرو صنوبر خرام

آنحضرت شب را شب و صلت قرار دادند و هر یک جدا جدا بخیالات خود با افتادند کیچک
برای محبت ایوانی با سرو سامانی بیاراست و جام های شراب با نقل و کباب مهیا و
آماده ساخت و خود را به لباس نرین و جواهر نرین برآراسته انتظار مقدم دلدار بساخت

خوشتر ز عیش و عشرت جاغ و بهار چیت

ساقی بیا گو سبب انتظار چیت

مستی آب و زندگی و روضه ارم

جز طرف جو نیار و می نوشگو ارجیت

درین اثنا بهم تغییر لباس کرده و چادری بر سر گرفته داخل خلوت شد کیچک از غایت
شادمانی و دیده او را در کنار گرفت و دست طلب بدامن او زد و بهمی فی الفور او را
بزدور گرفته بر زمین زد و بعد آویزش چند ساعتی او را کشته و بنجاک و خون انداخته
از آنجا بدر رفت آخر در و پدی که در قرب آن مقام حاضر بود فریاد برآورد که محافظان
غیب آخر کیچک را پاداش بی اعتدالی های او هلاک کرد و مردمان بشنیدن این سخن
از هر سو دیدند و کیچک را کشته و بنجاک و خون آغشته دیده در بهول افتادند همه شب
خوفناکی عظیمی بود و صبحش برادران کیچک بعد جزع و فرع نعش برادر را برداشتند
و در پدی راهم بذلت تمام دست و پا بسته همراه گرفتند و گفتند که چون این آتش فتنه
اندرین زن جادو فن سر پاییه فساد و فتن در خرمن باحوال ما افتاده و برادر بجان بریم

مانقزده گانی در طلب این بلائی تا گهانی بیاود او و پس او را با نعلش کیچک خواهم سوخت
 چراغ صبر و تسکین بکاشانده دل خواهم فروخت و روپدی چون جام حیات خود را
 لبریز دیدن غره های جانگزا و ناله های روح فرسایر کشید پیراهنی که گذشتی بهزاران هزار
 در اندوه ماجرای عبرت افزای خود گفتی و محافظان خود را با و از حرم دولتی
 اندوگین یاد کردی آن خورشید تابان ستم و طاقت دیدن روز بلا ششم نیاورده چون
 شیر غران که از پیشه بدر آید راست بران جامعه دوید و تمامی بر او را آن کیچک محافظان
 راکشته بجاک و خون انداخت و در روپدی را گرفته و از آن مهلکه بدر آورد و غائب شد
 در تمام شهر غوغائی بود که محافظان غیب بر او را آن کیچک راکشتند و در روپدی را از پنجه
 ظالمان ربانیدند بدین سبب اطرفی که این نیجان و زخم خورد و خنجر دوران می رسید
 مردم از هول جان با نگاری اطرف او راست نمیکردند و بگوشه های خزیدند که شاید
 ایشان هم به همان بلائی که بر سر کیچک و بر او را نش رفته گرفتار آیند بالاخر چون و پنجه
 بد و نتجانه پیرات رسید رانی سدیشنا با یامی راجه به او گفت که چون از وجودنا مسووم
 تو دم بدم فتنه های نو بنور می نمایند و ساعت یساعت ابواب بلا بر روی این
 مملکت می کشاوند باید که به ترک ملازمت و سکونت این ولایت راضی شوی و
 به طرفی که خواهی عزیمت ساخته مارا ازین ترودات تازه بتازه مطهرن نمای و روپدی

انکاس نمود که ای پرویشین سرادق قبال نو ای متکی ار ایک جاہ و جلال بگی سینرودہ رو
 مدایام تا فرجام سن باقی مانده اند چندین روز مرا از مشرف ملازمت خود دور و از خدمت
 حضور سی پھر نفر ایندیر و ز چہار دہم با عانت محافظان غیب مصرعہ .

بشہر خود روم و شہر پارخو و باشم

امید است کہ باز باعث تصدیق این در گاہ عالیہ نگردم رانی از غایت مہربانی
 بقبول معروضہ این گرفتار زنجیرانی پرداختہ بسکوت ساخت مقارن این حال
 سال سینرودہم پایان رسید چہ وہن با اضطراب در آمدہ و تخلص این آوارگان
 کوئی بلا و آبلہ پایان بیابان جفار بگرم و ساعی گردید و مسرعان با درفتار و منہیان
 راست گرفتار با طرف و اکناف روان داشتہ عاجل باستدراک احوال این گزیدگان
 بارگاہ خود و اجلال شد تا این نظر کردگان بارگاہ الہی چند ان احتیاط کما ہی بکار بردہ بود
 کہ با وجود ساعی جمیلہ و باوصف توجہ موفورہ خبری از ایشان نیافتند و کسانیکہ
 بی نیل مرام حضور آن بد انجام برگشتند اکثری از انہا پروظاہر کردند کہ در ولایت
 راجہ پیراٹ گذہر بان استیلہ یافتہ بعضی از ارکان مملکت و عزیزان این دولت
 ہلاک ساختہ بنای سلطنت اورا ضعیف و فرمانروای آفولیت را بغایت نزار و
 نحیف ساختہ اند از ان جا کہ در ویش حریص مطعون و بادشاہ قانع مذموم است

نیز بمصدق نموده

هفت اقلیم را بگیرد با و شاه	همچنان در بند اسلیم و گرا
-----------------------------	---------------------------

جرجو دهن بالشکری گران و جمعی بیکران متوجه سنجیر پیرا نشکر شد و فوج خود را در او قشون
 کرد به قشون اول سو سرمان را مقدمه ساخته روانه کرد و قشون دوم خود گرفت
 با اتفاق بهیکر پتامه و کرن و دو ساسن متوجه پیرا نشکر شد سو سرمان چون بحوالی شهر
 رسید پیشی راجه را گرفت و تاخت و تاراج شروع نمود پیرا نشکر با دراک اند معنی با اتفاق
 جده شتر و نکل و سهدیو و بهیم و اکثری فرمانروایان با تحت و دیهیم جمعیت شصت هزار
 پیاده و سوار بمقابل غنیمتیم در رسیده هنگامه آرای میدان کارزار گردید آخر بعد
 جنگ بسیار و بظهور آمدن کلید نامه های لاوران نامدار راجه پیرا نشکر شکست یافت
 بدست دشمنان قتل و جده شتر چون ملی نعمت خود را بدست عدو اسیر و در عین دار و گیر و راپا
 بزنجیر وید بنا بر ادای حق نمک با خاطر ریش با اتفاق برادران خویش بطرف اعدا
 حمله های مردانه و کشتش و کوشش های بهادارانه نموده راجه پیرا نشکر را گرفت و
 بران هم اکتفا نموده بر سر سو سرمان رسید و در اندک زود و خور و او را دستگیر نمود
 راجه پیرا نشکر ازین فتح تازه و حصول مسرت های بی اندازه مسرور گشته گران بار
 سنت پانده وان گردید در خلال این احوال جرجو دهن با اتفاق بهاداران صفت شکن

از جنوب شهر متوجه پیراٹ نگر شد و شصت ہزار مویشی را بدست آورده آنرا قیامت ظاہر
 نمود چون این خبر وحشت اثر بہ دار السلطنت پیراٹ رسید بنا بر آنکہ راجہ در جنگ سوسرا
 مصروف جنگ وجدال و مشغول رزم و قتال بود اہل شہر و افسران لشکر اتراکنوار پسر
 راجہ را متوجہ وقع اندا ساختند اتراکنوار چہ از اصرار ارکان سلطنت و چہ از تقاضای
 صلحت خواستہ و ناخواستہ آرجن را ہمراہ گرفتہ و خدمت بہلبانی خود با و دادہ با فوج
 کثیر و جمع غنیمت و جہد رزم گاہ شد چون بہ میدان رسید جمعیت دشمن و هجوم مردان شیر افکن
 دیدہ در امید و بیم و ہول عظیم در افتاد و تاب مقابلہ نمودنیافتہ رو بگریز نهاد آرجن
 عقب او دویدہ موسی او را بگفت و نفرین بسیار و تشنیع بیشمار کردہ و بہت تسکین او نام
 خود را براو ظاہر کردہ با او گفت کہ نختی خاطر خود جمع داشتہ عنان اسپان را بدست گیر و تہمرا
 بہ میدان جنگ بہر بہین کہ چسان کار دشمن بہ انجام میرسانم و جمعیت ایشان را چون
 بنات انقش پریشان می گردانم این بگفت و رتہہ بر اسی سواری نمود از غیب طلا بدست
 اسلحہ خود را از درختی کہ روز آمدن خود بہ پیراٹ نگر نہان داشتہ بود بدست آورده
 متوجہ میدان جنگ شد اتراکنوار چار و ناچار بہر رتہہ آرجن بجای بہلبان نشستہ
 عنان اسپان بدست گرفت بہ سرعت و چستی تمام را بہ سبکزام را بہ میدان رزم در آورد
 چہرہ دہن چون دید کہ شیریں از پیشہ شجاعت با نہنگی از دریای جلاوت با جوشی و

خروشی می آید تقدیرات در باخت و نیکو بشناخت که این بها در جنگ آزما آجین است بجز و
یقین انیمنی بیش از پیش اضطرابی رود و دوسر رشته استقلال از دست افتاد اما بنا بر رسم صحابا
با خاطری خسته و دلی از خود رفته میدان در رسید و با اتفاق بهیکم پتامه و کرن و شکن و دیگر
سبازان شیر افکن سرگرم کارزار گردید بالآخر تاب جنگ و ستیزه آورد و دیگر نیز نهاد
نسیم فتح و فیروزی بر پرچم رایات آجین و زید و جهانی نوعی خوشدلی بر کشید پیش از آنکه
این عروس فتح از جلیاب خفا بیرون آید و این روز فیروزی و بهره وزی با ایشان
رو نماید راجه پیرانش بر سو سرمان فتح یافته مع جد هشتاد و هر سه برادرانش مراجعت به اراکند
فرمود و معلوم نمود که جز جو دهن بالشکری گران و غنیمت او آمده مویشی او را بتاراج
برده و اتر کنوار پسر او بجهت دفع اعدا و آن جماعه پر حفا رفته است درین صورت
این پسر صاحب مدبیر خیلی و گلیر شد که شاید ازین پسر صغیر الحسن تدبیری راست نیاید و
شمشیرش کار می نماید بدین اثنا منهبیان اخبار و مسرعان سبک رفتار خبر فتح آوردند
از شادمانی کلاه بر آسمان شکست و از غایت مسرت و انبساط با حضار مجلس میگفت که
این پسر من عجب کاری کرده که این چنین مردان جنگ آزما را شکستی فاش و نهریسته
و نخرانش داده نام ما را بلند و مخالفان مرا سرد کند آورد.

این گزاز تو آید و مردان چنین گفتند

خوش کار نامه ایست که آمد بروی کار

یابند دست گز بسخن پنجسر و کان | بر دست با زوی تو هزار آفرین کنند

چند هشت تا ب این سخن نیاورده عرض نمود که آنچه در راضی حضور پر تو ظهور انداخته که
 شاهزادگان مدار باعث فتح این کارزار گشته در راضی بنده نمی آید بلکه ظهور این امر
 بهیچ از قوت بازوی آرجن مینماید که مثل او شمشیر زنی تاوک فلکی درین زمانه دیگر
 نیست راجه پیرا ش ازین سخن برنجید و کعبتین که در دست داشت بر سر چه هشت هشت زد
 ضرب شدیدی بر پیشانی او رسید و جوی خون روان شد و رو پدی فی الفور قطرات
 خون را بر و مال خود پاک نمود و مقارن این حال اتر اکنوار بعد از فتح و فیروزی
 بخدمت پدر رسید و حال کارنامه آرجن و حصول این نصرت بازوی قوت این بهاد
 صف شکن بعرض رسانید راجه پیرا ش بدریافت این حال از کرده خود و پیشان و
 از حرکت ناشایسته خویش سر در گریبان شده بسیار از بسیار معذرت به چه هشت هشت نمود
 روز دوم راجه هشت هشت با استصواب برادران خود را بر چکنان ظاهر نمود و بر تخت
 مرصعی که از راجه پیرا ش بود بکر و فر بسیار جلوس فرمود پیرا ش بدیدن این مجال
 تمجید اتر اکنوار همه کیفیت مشروحی بعرض گذارش در آورده با پدر گفت که مراتب
 تعظیم و تکریم ایشان بجا باید آید زیرا که ایشان پانده وان هستند از یاورسی تقدیر ما و شما
 بدین مقام رسیده خاندان مرا مشرف و بنیان ما را مستحکم ساختند.

همایون منزلی کان خانه را ماهی چنین باشد | مبارک کشوری کان عرصه ریشاهی چنین باشد

بیرات بشنیدن این حال مسرت اشتمال دویده در پای ایشان افتاد و بکمال مجتهد
 الحاح معذرت نمود تا جدت بشتر او را در آغوش گرفت و به کلمات شیرین و سخن های
 دلنشین دلداری او فرمود و در همان مجلس نسبت دختر راجه بیرات با آبهمن پسر آرجن
 قرار گرفت و ساهتی سعید به تجویز منجان نکته دان و اصطرلاب دانان اخلاطون مان
 قرار گرفت محبت نامحبات بنام راجه های اطراف و بادشاهان اکناف روان داشتند و
 فردی کاروان شخصی شیوا زبان بجزور سری کرشن بهیت اظهار احوال آوردن
 این خدیو بهمال مرخص ساختند گویند که چون اینخبر مسرت اثر بگوش سری کرشن رسید
 فی الفور بر جناح استعجال بگرو فرشا باند و جلوس باوشا باند با محترمان حرم و شهید را
 خواهر خود که زن آرجن بود متوجه بیرات نگردد و بعد قطع منازل و مراحل بتزل متصرف
 رسیده بدیدار ایشان مسرت های بی پایان و نشاط های بیکران ندوخت راجه در
 و شهید یو پسر چراسنده و دیگر سلاطین تا مدار و در بران به بیرات نگر رسیدند تا آنکه
 به ساعت مختار آبهمن را با دختر راجه بیرات عقد بستند و انواع مراتب شادمانی
 کامرانی بجا آوردند سری کرشن در همان جشن عظیم الشان ده هزار فیل صد هزار
 اسب و یازده هزار راجه و کنیزان و غلامان بحد و شمار بکلیس آبهمن هدیه بشتر نمود.

و گرفتن حضور سری کرشن بسفارت پیش کوروان بد انجام و برگشتن
 از انجایی نیل مرام و به ظهور آمدن معرکه رزم و پیکار و فتح یافتن پانڈوان
 بفضل و کرم پرور و گار

چون از عروسی باجهن پانڈوان را انفرغی دست داد باستصواب سهری کرشن انجمن
 مشورت برآ راستند و جمیع راجه های عظام را که درین جشن عروسی آمده بودند شریک ساخته
 و در باب استرود سلطنت قرعه مشورت در میان انداختند آخر رای بران قرار یافت
 که سفیری کاروان به خدمت کوروان فرستاده آید و پیغامات نرم و گرم بزبان او
 پیش ایشان ادا کرده شوند اگر نصیحت پذیر شده باسترود مملکت موروثی بما پرده آخته
 دل ما شاد و چشم ما روشن در نه بسامان رزم پرور ایم و کارنامه با بجا آورده بزور شمشیر
 مملکت خود را بگیریم باستقرار این راسه صواب سفیری دانش آگاه بجانب هستانا پور
 گسیل کردند و پیش دهر تراشت و چرخ جو دهن آمده با حسن و جوه ادای پیغامات
 نمود اما ایشان گوش بر گفتارش نه نهاد و قدم بجاده انصاف نه گذاشتند تا سفیر تا کام
 بی نیل مرام واپس آمده اظهار مرام نمود پس رای بران قرار یافت که خود حضور
 سهری کرشن بذات خاص و نفس نفیس این زحمت گوارانمایند شاید از برکت قدم
 میمنت لزوم ایشان این مرحله باسانی طی گردد و نوبت به خنجر و شمشیر نرسد جناب

ایشان از کمال التفاتیکه بحال پاندهوان داشتند این سفارت را مقبول فرموده بچشم
خدمتشان پانده و شکوه پادشاه پانده جانب پستان پور متوجه شدند پاندهوان فوجی دیگر بزرگ
مقیاط از عقب روان داشتند که محافظ جناب ایشان باشند جز جو دهن و جمیع کوروان
چون خبر آمد این والاجناب شنیدند به استصواب و درامی و انش آگاه بسامان
استقبال و پیشکش پرداختند و شهر را آئین بستند و انواع اسباب مهمانداری بجا آوردند
و در آخر کار جو دهن را خیالات فاسد و در دل جا گرفت و از غایت شامت اعمال
به مقر بان خود گفت که چون ایشان بطریق سفارت می آیند پس بلازمه آئین سلطنت
است که مثل سایر سفیران بایشان پروازیم هر چند که وزیران نصیحت پروا نداشتند
شنیدند و خود را از تقدیم مراسم استقبال بازداشت اما جمیع ارکان دولت و اعیان
ملکت و اهل خانه ان شاهی با جوش و خروش کلهی با استقبال پرداخته بانواع اعزاز
و احترام آن والاجناب را در پستان پور آوردند چون سر می گزشتن در ایوان شاهی
رسید و هر تر است با استقبال پرداخت و بر تخت زرین جا داده قدم ایشان را
گرامی داشته مراسم عجز و انکسار بجا آورد و آنروز این والاجناب بنحاهت دعوت
خورده استراحت فرمود و روز دوم در دربار عظیم الشان کوروان که برای ادای
سفارت ترتیب یافته بود رسید جمیع بزرگان دولت با حسترام کوشیدند جز جو دهن

حاضرند بود چه اصرار و استبداد طلب داشته شریک مجلس ساختند آن عالیجناب ابواب
 بند و نصلح بر روی جمیع که روان خصوصاً بر روی دهر تراشت و جرجو دهن کشت و در بنا
 ترک منازعت و اختیار مصاحبت انواع نصلح نمود چون کارکنان قضا و قدر را
 بدین پرده کار با ساختنی و بساخون بر زمین ریختنی بود جرجو دهن گوش بدین بند
 سو و مندر نهها بلکه درین فکر افتاد که آن والا جناب را به مدبیری بگیرد تا جمعیت
 پانده وان که بدولت ایشان است بر هم خور و آنجناب پی بر مانی الضمیر او برده
 دهن خود را پیش او کشادند و گفتند که تو خیال گرفتن ما داری به بین که حالت
 معامله چیست چون جرجو دهن درون دمان آنجناب نگاه می کند می بیند که فوج
 کثیر و جمعی غفیر از هر طرف به محافظت سری کرشن استاده است و بطرفی دیگر میدان
 جنگ آراسته و پانده وان کوروان را ختم کرده علم نصرت و فیروزی پلغراشته اند
 جرجو دهن سر اسیمه و مفضل و بغایت پر خطر شد اما تا هم از حرکات خود باز نیامد و
 از غایت شامت اعمال همچنان آماده به حالت نامد باری کرشن از انجالی نیل مرام
 برخاسته روانه اندر پست و هلی شد وقت رخصت به حاضرین گفت که حالا این سلطنت را
 رخصت کردم باز ایشان را در جهان نه بینم الغرض آن والا جناب بعد طی منازل
 مراحل بد هلی رسیده از حالات مشروحی پانده وان را شرف آگهی داده و هدایت